

ภาคที่ยี่สิบสี่

“เจ้าฟังข้า ตั้งใจฟังข้าให้ดี” นานกงหลิววีนมองซูล้วนด้วยสีหน้าจริงจัง
อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“อะไร” ท่าทางขึงขังของชายหนุ่มทำให้ซูล้วนอดเอาจริงเอาจังตามไปด้วย
ไม่ได้

“ต่อไปไม่ว่าจะเกิดเรื่องใดขึ้น ไม่ว่าจะมีใครพูดเรื่องใดกับเจ้า ขอให้เจ้า
จงจำคำสามคำนี้ไว้” ดวงตาวาวโรจน์ของนานกงหลิววีนจ้องมองซูล้วนนิ่ง
“ข้ารักเจ้า”

สองร้อยแปดสิบสี่

ภายในวังวนมิติอันกว้างใหญ่ไพศาล ยอดฝีมือสิบรายกำลังยืนประจันหน้ากัน

ฟากเผ่าพันธุ์หงส์มังกรมีหนานกงโม่เยวี่ยน หนานกงหลิววิน ผู้เฒ่าใหญ่ ท่านผู้เฒ่าหลิน และท่านผู้เฒ่าจู่ ขณะที่ตัวแทนของราชสกุลได้แก่เหลียงฮั่นชิว ผู้เฒ่าใหญ่สกุลเหลียง และชั้นที่ผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเซียนชั้นสูงสามราย ครืน... ครืน...

พลังการต่อสู้หนักหน่วงปานพลิกภูเขาคว่ำมหาสมุทร โชคดีที่ยอดฝีมือกลุ่มนี้ต่อกรอยู่ในวังวนมิติ หากอยู่ในดินแดนภายนอกแล้วละก็ เก่งกว่าเมืองหลวงจักรวรรดิกลางคงจะพังพินาศจนราบเป็นหน้ากลองแน่

การต่อสู้เป็นไปอย่างดุเดือด ยากจะชี้ชัดว่าฝ่ายใดเป็นต่อ ฝ่ายใดเป็นรอง

เหลียงฮั่นชิวซึ่งเป็นผู้นำสกุลเหลียงมองการโจมตีของหนานกงหลิววินแล้วตะลึงพรึงเพริดอยู่ในใจ

หนานกงหลิววินที่อายุยังไม่มากนักกลับมีพลังยุทธ์ชั้นเซียนชั้นสูงฝีมือของเขาในเวลานี้ทัดเทียมกับเหล่าผู้นำสี่เผ่าพันธุ์ใหญ่และแปดสกุลดัง

ด้วยซ้ำ ยามนี้หนานกงหลิววีนกำลังประหม่อกับชั้นที่แช่ซ็อดู ซ็อดูกงกงเป็นผู้มีฤทธิ์ชั้นเซียนชั้นสูง แรกๆ เขายังรับมือหนานกงหลิววีนได้อย่างสบาย ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า ดูเหมือนว่าหนานกงหลิววีนจะกลับกลายเป็นฝ่ายเหนือกว่าไปเสียแล้ว

สวรรค์! โฉนเผ่าพันธุ์หงส์มังกรถึงมีทายาทที่เปี่ยมด้วยพรสวรรค์ล้ำเลิศเช่นนี้ หากมีหนานกงหลิววีนอยู่ เผ่าพันธุ์หงส์มังกรในอนาคตจะนำขยายเกรงเพียงใด

“สังหาร! วันนี้ต้องสังหารหนานกงหลิววีน มิเช่นนั้นราชสกุลต้องตกอยู่ในอันตรายแน่!” นายท่านเหลิงคำรามลั่น

ผู้มีฤทธิ์ฝ่ายราชสกุลทั้งหมดต่างพุ่งเข้ามาที่หนานกงหลิววีนเป็นจุดเดียว ก่อนพบว่าหนานกงหลิววีนใกล้จะสยบเซียนชั้นสูงอย่างซ็อดูกงกงได้แล้ว

หนานกงโมเอียเห็นว่หลังสิ้นวาทะของเหลิงฮันชิว ผู้มีฤทธิ์ชั้นเซียนชั้นสูงของราชสกุลทั้งสองรายก็เริ่มเบนทิศทางการต่อสู้ของพวกเขาเข้าไปใกล้หนานกงหลิววีนมากขึ้น กระทั่งดักล้อมชายหนุ่มเอาไว้ในสามทิศทางหนานกงโมเอียย่นอุทานขึ้นในใจว่า ‘ไม่ได้การ’ ก่อนอดเอ่ยปากเตือนบุตรชายไม่ได้

“หลิววีน! ระวังพวกเขาโอบล้อม!”

เหลิงฮันชิวจ้องหนานกงโมเอียจนแล้วแค้นยี้ม “ลำพังแค่เจ้ายังเอาตัวไม่รอด ยังจะมีแกใจห่วยไยผู้อื่นอีกหรือ เตรียมรับกระบวรท่า!”

เหลิงฮันชิวรู้ว่าในบรรดากลุ่มผู้มีฤทธิ์ของเผ่าพันธุ์หงส์มังกร มีเพียงหนานกงโมเอียคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วยเหลือหนานกงหลิววีนได้ ขอเพียงเขาเล่นงานหนานกงโมเอียจนจนอยู่หมด หนานกงหลิววีนถึงจะมีโอกาสเพลี่ยงพล้ำ เมื่อคิดได้เช่นนี้ เหลิงฮันชิวจึงสำแดงกระบวรท่าดุตันขึ้น

หนานกงโมเอียย่นพ่นแค้นเรื่องที่เหลิงฮันชิวคิดกำจัดหนานกงหลิววีน เพราะเหตุนี้เขาจึงสำแดงพลังการโจมตีหนักหน่วงและรุนแรงขึ้นกว่าเก่า เกรว้าง

สองร่างโอบเข้าหากันด้วยความเร็วปานสายฟ้า มองด้วยตาเปล่าเห็นเพียงเงา
เลื่อนรางกับคมกระบี่ที่สว่างวาบขึ้นจากการเข้าปะทะทำหั่นกัน

ครืน...

ทันใดนั้นเอง เสียงสะท้อนผืนฟ้าสะท้อนแผ่นดินก็ดังกังวานขึ้นในอณู
อากาศ ทุกคนเงยหน้าขึ้นมองไปยังทิศทางต้นเสียงตามสัญชาตญาณ ก่อนเห็น
ว่า ณ ตำแหน่งหนึ่งกลางท้องฟ้า เปลวไฟลุกโชนโชติช่วง ดูเหมือนว่าเพลิงกลุ่ม
นั้นจะโอบล้อมผู้มียุทธ์สองรายเอาไว้

เหล่านักรบกวาดตามองไปรอบๆ พบว่าในกลุ่มพวกเขามีคนหายไปสอง
คน ในใจก็พลันยินดีขึ้นมา “หนานกงหลิววินกับซือถุกกง!”

หัวใจของหนานกงโมเอียนบีบรัดแน่น เขายอมตายแต่จะไม่ยอมให้
หนานกงหลิววินได้รับบาดเจ็บเป็นอันขาด

เหล่านักรบหัวเราะเยือก “ซือถุกกงเป็นผู้ก่อทะเลเพลิงขึ้นมา ใช่ว่าร่างกาย
ตนเป็นแก่นเพลิง เขาจะลากหนานกงหลิววินให้ลงนรกไปด้วยกัน ฮ่าๆ
ซือถุกกงมอดม้วยแน่ ส่วนหนานกงหลิววินก็อย่าหวังว่าจะรอด ซือถุกกง
ตั้งใจลากหนานกงหลิววินให้ตายตกตามกันไป ฮ่าๆ ทำได้ดีเหลือเกิน!”

หนานกงโมเอียนที่เพิ่งตระหนักได้ถึงความร้ายแรงของสถานการณ์
พลันรู้สึกวิงเวียนจนหน้ามืดตาลาย เกือบจะกระอักโลหิตคำโตออกมา

ท่านผู้เฒ่าหลินคำรามอย่างขุ่นขี้ “หนานกงโมเอียน ยืนหยัดไว้!
หนานกงหลิววินมีพลังยุทธ์ชั้นเซียนชั้นสูงนับแต่อายุยังน้อย มีหรือที่เขาจะ
ดับดินลงง่ายๆ”

หนานกงโมเอียนได้สติคืนมา ไข้แล้ว หนานกงหลิววินเผชิญหน้ากับ
อันตรายมาแล้วก็ครั้งที่หน ทุกคราที่พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสได้เสมอ มีหรือ
ที่ซือถุกกงจะลากเขาไปลงนรกด้วยกันได้?

เป็นไปได้เด็ดขาด! เมื่อเชื่อมั่นเช่นนั้น หนานกงโมเอียนก็กลับมาตั้ง
สมาธิเพื่อประมือกับเหล่านักรบอีกครั้ง

เหล่านักรบกวาดตามองไปรอบๆ ในใจใคร่ครวญว่าเขาจะเป็นคนรับมือ

หนานกงโมเอียวน ส่วนเขียนชั้นสูงแห่งวังหลวงอีกสองรายก็มีได้มีฝีมืออ่อน
ด้อย โดยเฉพาะตงฟางกงกงและไป๋หลี่กงกง เวลานี้ตงฟางกงกงผู้มีฝีมือเหนือ
ชั้นที่สุดในบรรดาเขียนชั้นสูงทั้งสามกำลังรับมือกับผู้เฒ่าใหญ่แห่งเผ่าพันธุ์
หงส์มังกร

เหลียงฮั่นชีวิตคิดว่าตงฟางกงกงน่าจะสังหารผู้เฒ่าใหญ่แห่งเผ่าพันธุ์
หงส์มังกรได้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม รอให้ตงฟางกงกงกำจัดผู้เฒ่าใหญ่แห่ง
เผ่าพันธุ์หงส์มังกรได้เมื่อใด เขาก็ปลื้มใจว่าเป็นกำลังหนุนให้คนที่เหลือได้

เช่นนี้ราชสกุลย่อมเป็นฝ่ายได้เปรียบ ขอเพียงสังหารคนของเผ่าพันธุ์
หงส์มังกรกลุ่มนี้ได้หมด พวกเขาก็จะล้างบางเผ่าพันธุ์หงส์มังกรทุกผู้ทุกนาม
ได้อย่างสิ้นซาก... ตั้ดราถอนโค่นให้สิ้นสิ้นนามไปเสีย

ได้หล้านี้จะไม่มีเผ่าพันธุ์หงส์มังกรอีกต่อไป!

เหลียงฮั่นชีวิตและตงฟางกงกงสบตากัน ก่อนมองเห็นประกายอำมหิต
เด็ดขาดในดวงตาของอีกฝ่าย

ตอนที่เหลียงฮั่นชีวิตใคร่ครวญแผนการนี้ขึ้นในใจ เกรงใจของคนผู้หนึ่ง
ก็ก้าวหนีบแอบออกมาจากทะเลเพลิง เจ้าของร่างเป็นบุรุษสูงโปร่ง แผ่นหลัง
หยัดตรง จากศีรษะจดเท้าโอบล้อมด้วยเปลวไฟ...

เขาก้าวออกมาจากทะเลเพลิง!

“หนานกงหลิววิน!”

เหลียงฮั่นชีวิตหันกลับมา ตอนที่เห็นมนุษย์เพลิงในแวบแรก เขายังนึกจน
สงสัย ทว่าตอนที่เห็นใบหน้าอีกฝ่ายชัดเจน เขาก็จดจำได้ในทันที

หนานกงหลิววิน! เป็นหนานกงหลิววินจริงๆ!

เขายังไม่ตาย... ถ้าเช่นนั้นชื่ออู๋กงกงเล่า ชื่ออู๋กงกงที่ลากเขาไปอยู่
ท่ามกลางทะเลเพลิงด้วยกัน?

เหลียงฮั่นชีวิตจ้องมองทะเลเพลิงด้านหลังหนานกงหลิววิน แต่ไม่ว่าจะ
เบิกตาโพล่งจนลูกตาแทบหลุดเช่นไร เขาก็มองไม่เห็นร่องรอยของชื่ออู๋กงกง
เลยแม้แต่หนึ่ง

เหล่งฮั่นชิวหัวใจเต็นระรัว ไอเย็นยะเยือกซัดโถมขึ้นในอก
แยแล้ว ไม่ได้การ!

“หลิววีน!” นานกงโม่เยวียนมองหานางหลิววีนที่มีชีวิตรอด
กลับมา น้ำตาแทบจะไหลพราก

หานางหลิววีนผงกัศริษะให้หานกงโม่เยวียน ก่อนจะกวาดตามอง
ไปรอบๆ สายตาคมปลานปานกระบี่เหม็นตม่องประเณินสถานการณการต่อสู้
เบื้องหน้าในเวลา

ผู้มียุทธ์ของสองฝ่ายกำลังโรมรันเข้าหากัน ยากจะชี้แพ้ชนะ แต่ดูเหมือน
ว่าผู้เฒ่าใหญ่กำลังตกเป็นรองตงฟางกงก เวลาที่ผู้เฒ่าใหญ่กำลังถอยร่นและ
ทำได้เพียงต้านรับโดยไร้การตอบโต้

หานางหลิววีนก้าวปราดๆ เข้าไปพร้อมชักกระบี่ออกมา
จ๊วะ!

กระบี่เหวะพิฆาตสีแดงเพลิงโถมตีเข้าไปใส่ตงฟางกงก เดิมตงฟางกงก
ไม่เห็นหานางหลิววีนอยู่ในสายตาของเขาเลยแม้แต่นิด เพราะเขาถือว่าตน
มีพลังยุทธ์เหนือกว่า ฉะนั้นใครก็ตามที่เทียบชั้นพลังยุทธ์เขาไม่ได้ก็ล้วนเป็น
เพียงมดปลวกทั้งสิ้น กระทั่งถูกเล่นงานด้วยพลังกระบี่เมื่อครู่ ตงฟางกงกถึง
ตระหนักว่าตนประเณินหานางหลิววีนต่ำเกินไปเสียแล้ว

ครึน...

ตงฟางกงกผละจากผู้เฒ่าใหญ่มารับมือหานางหลิววีนแทน

ตอนแรกเขาคิดว่าตนคงจะต้านรับเพลงกระบี่ของอีกฝ่ายได้อย่างไม่
เปลืองแรงนัก แต่เรื่องที่คาดไม่ถึงก็คือ เขากลับไม่อาจปิดกระบี่เหวะพิฆาต
ของอีกฝ่ายให้พ้นตัวได้

ฝ่ายหนึ่งฟาดฟัน ฝ่ายหนึ่งตั้งรับ สถานการณ์แข็งค้ำ ประหนึ่งมีเกราะ
กำบังที่มองไม่เห็นโอบล้อมรอบกายพวกเขา กันขวางคนอื่นๆ เอาไว้ภายนอก

ผู้เฒ่าใหญ่หมายจะช่วยเหลือหานางหลิววีน แต่กลับต้องหดหู่ใจ
ไม่น้อย เมื่อพบว่าเขาจนปัญญาจะยื่นมือเข้าแทรก

“ไปช่วยท่านพ่อข้า” หนานกงหลิววินคำรามเสียงต่ำ
 “อ้อ ได้ๆ” ผู้เฒ่าใหญ่ประหนึ่งตื่นจากความฝัน เขารีบปรือออกไปเป็น
 กองหนุนให้หนานกงโมะเยวียนแทน

ดวงตาคมปลาบปานแผ่นน้ำแข็งของตงฟางกงกงตัวดมองหนานกง
 หลิววิน

“เจ้าหนุ่ม เจ้าอดดีเกินไป” เขากล่าว

หนานกงหลิววินหรีดตาลง “ดีพอจะสังหารเจ้า”

ตงฟางกงกงพลันเดือดดาล หากผู้ที่สนทนากับเขาในเวลานี้เป็นผู้มี
 ยุทธวิธีราวคราวเดียวกัน เขาคงไม่คิดจะถือสา ทว่าหนานกงหลิววินผู้นี้อ่อน
 อาวุโสกว่าเขาถึงสองรุ่น!

“ดี! ถ้าเช่นนั้นข้าก็อยากเห็นพลังยุทธ์ของเจ้าเหมือนกัน!”

อีกฝ่ายเล่นงานชื่อถูกกงจนดับดิน ทั้งยังต้านรับกระบวนท่าโจมตีของ
 เขาได้ หนานกงหลิววินผู้นี้มีใช้คนที่จะดูแลกันได้เลย ตงฟางกงกงเพิ่งจะเห็น
 หนานกงหลิววินอยู่ในสายตาอีกเวลานี้อเอง

การต่อสู้เริ่มขึ้น! พลังวิเศษมืดฟ้ามัวดินถาโถมขึ้นในวังวนมิติ

ภายในวังวนมิติไม่มีช่วงเช้าค่ำ เวลาภายนอกผันเปลี่ยน ทว่าสภาพ
 แวดล้อมภายในหยุดนิ่ง ฉะนั้นจึงยากจะจำแนกว่าวันคืนล่วงผ่านมานานเท่าใด
 แล้ว

ฉั๊วะ!

เหล็ยฮั่นชิวถูกกระบี่แทงเข้าที่อก ผู้ที่ลงมือมิใช่ใคร แต่เป็นหนานกง
 โมะเยวียนนั่นเอง

ขณะที่เวลานี้ผู้เฒ่าใหญ่และท่านผู้เฒ่าหลินกำลังร่วมมือกันต่อกรกับ
 ไป่หลิงกง

เหล็ยฮั่นชิวมองคมกระบี่ที่แทงทะลุอกตนเองด้วยสายตาอึ้งงัน เขาเคย
 หนักขึ้นจ้องมองหนานกงโมะเยวียน บุรุษที่เป็นคู่ปรับกับเขามาตลอดทั้งชีวิต

เลือดสดๆ ทะลักทลายออกจากปากเหล็ยฮั่นชิว เขายกมือขึ้นและ

ออกแรงกดตำแหน่งหน้าอกแน่น จากนั้นก็หมุนตัวเตรียมผละหนี ทว่า
หนานกงโมะเยวียนกลับตอบสนองเร็วกว่าหนึ่งก้าว

ในตอนทีเหลิ่งฮั่นชิวกำลังจะทะยานตัวหนี กระบี่ในมือหนานกงโมะเยวียน
ก็แหวกผ่านอณูอากาศอย่างรวดเร็ว ก่อนจะตามมาด้วยเสียง ‘หวัะ’ ยามทีคม
กระบี่กรีดแทงเข้าสู่ผิวเนื้อ

กระบี่เล่มเดิมของหนานกงโมะเยวียนปักสวบเข้าที่แผ่นหลังของเหลิ่ง-
ฮั่นชิวอย่างจัง

เหลิ่งฮั่นชิวมองเลือดที่หลังทะลักออกมาจากบาดแผลปานสายน้ำ สอง
เท้าโซเซ... สมอของเขาวางเปล่าชาวโพลน

เดิมมันใจว่าจะเป็นฝ่ายกุมชัยชนะ แต่กลับคิดไม่ถึงเลยว่า เขา...
เหลิ่งฮั่นชิวจะต้องมาดับดินลงที่นี่?

นับแต่ที่ท่านผู้เฒ่าเหลิ่งและท่านผู้เฒ่าหนานกงหายสาบสูญไปอย่างไร
ร่องรอย เขาก็ก้าวขึ้นมาทำหน้าที่ผู้นำสกุลเหลิ่ง หากเขาตายไปเช่นนี้... ต่อไป
สกุลเหลิ่งจะทำเช่นไรกัน จะถูกคนเผ่าพันธุ์หงส์มังกรล้างบาง ถอนราก
ถอนโคนจนหมดสิ้นหรือไม่? เมื่อคิดเช่นนั้นเหลิ่งฮั่นชิวก็ร้อนใจจนกระอักโลหิต
ออกมา

“เหลิ่งฮั่นชิว คิดไม่ถึงเลยว่าพวกเราต่อสู้กันมาครั้งก่อนชีวิต คนที่ต้อง
ตายก่อนจะเป็นเจ้าไปเสียได้” หนานกงโมะเยวียนเอ่ยวาจานี้พร้อมเลือกแทง
กระบี่ในมือ “หลายปีมานี้สกุลเหลิ่งเล่นลูกไม้ลับหลังพวกเราไม่หยุด ผู้มียุทธ์
เผ่าพันธุ์หงส์มังกรถูกลอบสังหารไปมากมาย กระบี่นี้ข้าขอทวงหนี้แค้นแทน
พวกเขา!”

จากนั้นก็อีกครั้งและอีกครั้ง... กระทั่งสุดท้ายตลอดทั้งร่างของ
เหลิ่งฮั่นชิวก็อาบย้อมด้วยโลหิตสีแดงฉาน

มุมปากของเหลิ่งฮั่นชิวปรากฏรอยยิ้มเพื่อนอย่างสิ้นหวัง

จบสิ้นแล้ว ครั้งนี้เขาต้องตายแล้วจริงๆ เวลานี้ผู้มียุทธ์ชั้นเซียนชั้นสูง
ทั้งห้าของฝ่ายเผ่าพันธุ์หงส์มังกรยังอยู่กันครบ ทว่าคนของฝ่ายราชสกุล รวม

ถึงเขาเปลี่ยงพลั่วไปแล้วสอง เหลือผู้มียุทธ์ชั้นเซียนชั้นสูงเพียงสามรายเท่านั้น

ห้าต่อสาม... ฝ่ายราชสกุลต้องพ่ายแพ้แน่

ในตอนที่สถานการณ์กำลังจะพลิกผันนั่นเอง...

พี่วๆ!

ยอดฝีมือหน้าใหม่ห้ารายปรากฏตัวขึ้นในวังวนมิติ

“ยังมีก่อน” น้ำเสียงเย็นเยือกดังขึ้นจากที่ไกลๆ แต่ราวกับเสียง
อสณิบาตที่ซัดครืนในสมองของทุกคน

คนผู้นี้... มีพลังยุทธ์แข็งแกร่ง!

หนานกงหลิววินหรีตาลง พลังยุทธ์ของเขาเหนือชั้นกว่าซือถูกงก แต่
สู้กับตงฟางกงก ทว่าฟังจากเสียงนี้... จู๋ๆ ชายหนุ่มก็รู้สึกขาดเกรงขึ้นมา
โดยไม่รู้ตัว

ยอดฝีมือทุกรายในวังวนมิติหยุดการเคลื่อนไหวลงทันทีเมื่อเสียงนี้
ดังขึ้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองไปยังต้นเสียงตามสัญชาตญาณ

ก่อนพบว่าผู้มียุทธ์ห้ารายลดตัวลงจากกลางท้องฟ้า ณ ตำแหน่งหนึ่ง
ตามหลักแล้วเมื่อวังวนมิติหนึ่งถูกก่อกำขึ้น ผู้คนภายนอกมีอาจเหยียบย่างเข้าสู่
ภายในวังวนมิตินี้ได้ ผู้มียุทธ์ทั้งห้าห้านี้คือใครกัน พวกเขาคิดจะทำสิ่งใด...

หนานกงหลิววินเกิดกลางสังหารณ์ไม่เข้าที่ขึ้นมา

ยอดฝีมือทั้งห้าปิดบังอำพรางใบหน้าด้วยผ้าคลุมสีดำ แต่ถึงกระนั้น
ก็ยังรู้ได้ว่าผู้นำกลุ่มของพวกเขาเฝ้าสูงที่สุด รังสีที่แผ่ชานออกมาจากกาย
ทำให้ทุกคนกระจำงั่งว่า พวกเขาคือผู้มียุทธ์ชั้นเซียนชั้นสูงทั้งหมด

ไม่มีใครรู้ว่ายอดฝีมือกลุ่มนี้เป็นใคร ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาเดินทางมา
ที่นี่ได้อย่างไร ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขามีวัตถุประสงค์ใด...

รอบด้านเงียบสงัดไร้เสียง หนานกงหลิววินหรีตามองผู้มียุทธ์ลึกลับ
ที่เป็นหัวหน้ากลุ่ม ชายหนุ่มตระหนักดีว่าเป้าหมายของผู้มียุทธ์ลึกลับรายนั้น
ก็คือเขานั่นเอง เพราะนับแต่ปรากฏตัวกระทั่งถึงเวลานี้ สายตาของอีกฝ่าย
ก็เอาแต่จ้องมองเขาอย่างประเมินและพิณิจพิเคราะห์ไปในคราเดียวกัน

ในตอนทีบรรยากาากำลังจะเข้าสู่ภาวะชงักัน ผู้มีฤทธิ์ลึกลับก็เอ่ยขึ้น
“ข้ามิได้สนใจการต่อสู้ของพวกเจ้า และก็ไม่มีเจตนาจะยื่นมือเข้าแทรก”

หนานกงโมเอียนนึกยืนดูอยู่ในใจ ไม่มีเจตนาจะยื่นมือเข้าแทรกก็ดี!
เวลานี้เผ่าพันธุ์หงส์มังกรกำลังได้เปรียบ ขอเพียงสังหารผู้มีฤทธิ์ขึ้นเขียนชั้น
สูงของราชสกุลได้ ถ้าเช่นนั้นก็เท่ากับว่า...

“แต่ว่า... ไม่ยื่นมือเข้าแทรกก็ไม่ได้เช่นกัน” ผู้มีฤทธิ์ลึกลับนิ้วน้า
“หมายความว่าอย่างไร” หนานกงโมเอียนเกือบจะกัดลิ้นตัวเอง
“ราชสกุลจะถูกทำลายไม่ได้” ผู้มีฤทธิ์ลึกลับขมวดคิ้ว “อย่างน้อยก็ใน
หนึ่งร้อยปีนี้”

“อะ?” หนานกงโมเอียนฉงน
“ฉะนั้นพวกเจ้าสองฝ่ายจึงทำสัญญาสงบศึกเป็นเวลาหนึ่งร้อยปีเสีย”
ผู้มีฤทธิ์ลึกลับออกคำสั่งอย่างง่ายดาย

“อะ?” ทุกคนอึ้งงัน ผู้มีฤทธิ์ลึกลับรายนี้เป็นใครกันแน่
หนานกงโมเอียนกัดฟัน “เพราะอะไรถึงต้องสงบศึก ข้าไม่เห็นด้วย!”
เวลานี้พวกเขเป็นฝ่ายเหนือกว่า ขอแค่สังหารผู้มีฤทธิ์ขึ้นเขียนชั้นสูง
ที่ราชสกุลส่งมาเท่านั้น เพียงเท่านั้นก็...

“หากเจ้าไม่เห็นด้วย กองกำลังของเราก็จะหนุนหลังราชสกุล” ผู้มีฤทธิ์
ลึกลับหัวเราะเยือก

“...” หนานกงโมเอียน
ท่านผู้เฒ่าหลินก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว แล้วส่ายหน้าเป็นสัญญาณให้
หนานกงโมเอียน

ท่านผู้เฒ่าหลินนับว่าเป็นเขียนชั้นสูงผู้มีฝีมือแข็งแกร่งอีกราย เมื่อครู่
เขาลองหยั่งเชิงพลังยุทธ์ของผู้มีฤทธิ์ลึกลับรายนี้ แต่นอกจากจะไม่ได้คำตอบ
ข้ายังถูกพลังสะท้อนกลับด้วยซ้ำ

ท่านผู้เฒ่าหลินสื่อสารกับหนานกงโมเอียนผ่านคลื่นพลังจิต “พลังยุทธ์
ของผู้มีฤทธิ์รายนี้ไม่เป็นรองพี่ใหญ่หนานกง”

อะไรนะ?! หนานกงโมเวยียนตะลึงพริ้งเพริด

“พี่ใหญ่หนานกง” ที่ท่านผู้เฒ่าหลินเอ่ยถึงมิใช่ใครอื่น แต่เป็นท่านผู้เฒ่าหนานกงนั่นเอง

“สัญญาสงบศึกหนึ่งร้อยปี? ไม่แล้ว” หนานกงหลิววินก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว สายตาทอดมองผู้มียุทธ์ลึกลับ ริมฝีปากคลี่ยิ้มบาง “เผ่าพันธุ์หงส์มังกรตกลงทำสัญญา”

ผู้มียุทธ์ลึกลับพินิจมองหนานกงหลิววินด้วยแววตาสำรวจ นัยน์ตาคู่นั้นฉายแววที่มื่อาจตีความได้ ทั้งลึกลับและซับซ้อนนัก ก่อนจะกล่าว “ข้าจะทูลจักรพรรดิดินแดนแห่งจิตด้วยตนเอง เขาย่อมยินดีตอบตกลงข้อเสนอนี้”

การประลองอย่างดุเดือดเอาเป็นเอาตายจะยุติลงอย่างง่ายๆ เช่นนี้หรือ

“เจ้ามานี้” จู่ๆ ผู้มียุทธ์ลึกลับก็ก๊วกมือเรียกหนานกงหลิววิน

หนานกงโมเวยียนรั้งมือบุตรชาย ผู้มียุทธ์ลึกลับรายนี้มีพลังยุทธ์แข็งแกร่งนัก หากเขาลงมือเล่นงานหนานกงหลิววินเล่า รู้หรือไม่ว่าหนานกงหลิววินมีความสำคัญกับเผ่าพันธุ์หงส์มังกรเพียงใด!

ทว่าหนานกงหลิววินมองไม่เห็นรังสีสังหารในแววตาของผู้มียุทธ์ลึกลับ เขาจึงเอ่ยกับหนานกงโมเวยียน “ผู้อาวุโสรายนี้ไม่สังหารข้าหรือกขอรับ”

ขณะที่กล่าวเขาก็สรวทักเข้าไปหาผู้มียุทธ์ลึกลับ หนานกงหลิววินเองก็อยากรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครกันแน่ ถึงเข้ามาขัดขวางการต่อสู้ในครั้งนี้กลางคัน

ผู้มียุทธ์ลึกลับจ้องมองหนานกงหลิววินและเอ่ยวาจาออกมาหนึ่งประโยค คำพูดประโยคนี้เองที่ทำให้หนานกงหลิววินเดือดดาลแทบคลั่ง

คำสั่งของเขาก็คือ “เจ้าต้องแต่งงานกับองค์หญิงสาม”

องค์หญิงสามเป็นใครกัน องค์หญิงสามก็คือองค์หญิงเวเวเว! องค์หญิงเวเวเวที่จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตมีราชโองการสมรสพระราชทานลงมาถึงสองครั้งสองครา ทว่าขันทีนำสารก็ถูกหนานกงหลิววินสังหารทิ้งทั้งสองราย

“ไม่มีทาง” แววตาหนักแน่นของหนานกงหลิววินจ้องมองผู้มียุทธ์

ลึกลับ ปากเอ่ยออกมาทีละคำ “ไม่-มี-วัน!”

ดวงตาคมปลาบของผู้มีฤทธิ์ลึกลับตัวดมอหนานกงหลิววิน มุมปากที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าสีดำยักยี้ม ก่อนเปล่งเสียงหัวเราะเยือกอย่างเหี้ยมเกรียม

“ไม่มีวัน?”

ผู้มีฤทธิ์ลึกลับยกมือขวา พริบตาถัดมาคลื่นพลังโจมตีหนักหน่วงที่มองไม่เห็นระลอกหนึ่งก็พุ่งออกมาจากฝ่ามือของเขาเข้าปะทะใส่หนานกงหลิววิน

หนานกงหลิววินรู้สึกได้ถึงพลังกดดันปานถล่มภูเขาพลิกมหาสมุทรที่ทะโถมเข้าใส่ร่างกาย ยามนี้กระดูก เลือดเนื้อ และเส้นลมปราณทั่วร่างเหมือนถูกกดทับโดนบดขยี้อย่างรุนแรง อวัยวะภายในประหนึ่งใกล้จะแหลกเหลว

เจ็บ! เจ็บปวดถึงกระดูกดำ! หนานกงหลิววินเหวี่ยงกาฬโหลทวมกายเหวี่ยงเมดไตโหลรินลงมาเป็นทาง แต่ถึงกระนั้นชายหนุ่มก็ยังยึดแผ่นหลังตรงประหนึ่งภูผาตระหง่านที่ไม่ไหวโคลง

ผู้มีฤทธิ์ลึกลับจ้องมองหนานกงหลิววิน ดูเหมือนจะคะเนพลังฤทธิ์ของชายหนุ่มผิดไป นัยน์ตาของเขาฉายแววประหลาดใจออกมา พริบตาถัดมาผู้มีฤทธิ์ลึกลับก็เพิ่มพลังกดดันออกมาอีกหนึ่งเท่า

พริต!

หนานกงหลิววินกระอักเลือด โลหิตสดๆ ทะลักทลายออกมา

เจ็บเหลือเกิน! หนานกงหลิววินรู้สึกว่าร่างกายของเขาในยามนี้มีใช้ร่างกายของตนอีกต่อไป หัวทั้งสรรพางค์กายเจ็บปวดรวดราวเจียนคลั่ง กายของเขาโงนแงน ทว่า... พริบตาถัดมาชายหนุ่มก็ยังยึดแผ่นหลังตั้งตรงตามเดิม

“หลิววิน!” หนานกงไม่เยียนคำรามลั่นด้วยความปวดใจ เขาพยายามตัวเข้ามา แต่ดูเหมือนว่าพื้นที่ลึบจึ้นรอบกายหนานกงหลิววินจะถูกโอบล้อมเอาไว้ด้วยเกราะวงแสงที่มีอาจฝ่าเข้าไปได้

กร๊อบ... กร๊อบ...

ทุกคน ณ ที่นี้ได้ยินเสียงกระดูกถูกบดขยี้อย่างชัดเจน พวกเขาารู้สึก

ชนลูกชนพองด้วยความสยดสยอง

ดวงตาเป็นชาปานหิมะของผู้มีฤทธิ์ลึกลับสาตประกายเยือกออกมา
พลั๊ก!

เขาสะบัดฝ่ามือออกมาเต็มกำลัง

ร่างของหนานกงหลิววินโงนเงนไปมา ก่อนจะทรุดตัวลงคุกเข่าใน
ที่สุด...

“หลิววิน!” ขอบตาของหนานกงโม่เยวียนแดงกำ นัยแต่อายุครบ
สิบปีหนานกงหลิววินของพวกเขาไม่เคยคุกเข่าให้ผู้ใดมาก่อน มีหรือที่อีก
ฝ่ายจะเคยถูกเหยียบย่ำศักดิ์ศรีถึงขนาดนี้?!

นัยน์ตาของผู้มีฤทธิ์ลึกลับเผยรอยยิ้มเยือก หนานกงหลิววินจ้องมอง
ผู้มีฤทธิ์ลึกลับอย่างเคียดแค้น ขณะที่สมองใคร่ครวญอย่างรวดเร็ว อีกฝ่าย
มาจากชั่วอำนาจใดกันแน่

ราชสกุล? แม้ทำทีในเวลานี้เห็นได้ชัดว่ากำลังช่วยเหลือราชสกุล แต่ถ้า
เขาอยู่ฝ่ายเดียวกับราชสกุลจริง เขาก็มีพลังฤทธิ์เหนือชั้นพอที่จะสังหารเซียน
ชั้นสูงทุกรายของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรที่อยู่ ณ ที่นี้ได้ สำหรับคนของเผ่าพันธุ์
หงส์มังกรที่อยู่ภายนอกก็ยิ่งง่ายปานบอกกล้วยเข้าปาก ซ้ำหลังจากนี้ไปแผ่นดิน
ก็ย่อมสงบสุข ไม่มีผู้ใดแย่งชิงอำนาจทางทหารกับราชสกุลอีก

ทว่าผู้มีฤทธิ์ลึกลับกลับมิได้ทำเช่นนั้น...

จะนั้นเขาต้องไม่ได้อยู่ฝ่ายเดียวกับราชสกุล ถ้าอย่างนั้นเป็นใครกันแน่
มาจากที่ใดและทำเช่นนี้ไปเพื่ออะไร?!

เป้าหมายของอีกฝ่ายคือบีบให้ตนแต่งงานกับองค์หญิงเวเวเว...หรือว่า
จะเป็นชั่วอำนาจที่หนุนหลังองค์หญิงเวเวเว?

ไม่ใช่ หากเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังองค์หญิงเวเวเว สังหารชูลัวจะไม่ดีกว่า
หรือ เหตุใดต้องบีบให้เขาแต่งงานกับองค์หญิงเวเวเวโดยที่ชูลัวยังมีชีวิตอยู่
ด้วย

หากจะบอกว่าอีกฝ่ายเป็นกองหนุนของชูลัว... ก็ยังไม่น่าจะใช้ เรื่องนี้

มีแต่จะสร้างปัญหาให้นาง

ต่อให้หนานกงหลิววินมีมันสมองชาญฉลาดเพียงใด แต่เขาก็ยังคาดเดากุญแจสำคัญของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ดี!

ผู้มียุทธ์ลึกลับยิ้มเยือกในดวงตา “รับปากหรือไม่”

หนานกงหลิววินกัดฟัน “ไม่มีทาง!”

“ฮ่าๆ!” ผู้มียุทธ์ลึกลับหัวเราะลั่น “เด็ดเดี่ยว ดีมาก!”

สิ้นคำพูดของเธอ ฝ่ามือขวาก็ยื่นออกมา ร่างของหนานกงโม่เยวียนลอยละลิวเข้ามาอย่างไร้การควบคุม ก่อนล้าคอจะถูกนิ้วทั้งห้ากุมแน่น

ดวงตาดุดันทรงอำนาจคู่นั้นของผู้มียุทธ์ลึกลับทอดมองหนานกงหลิววิน ทว่าวาจาที่เปล่งออกมายังเนิบนาบเช่นเก่า “แต่งหรือไม่แต่ง?”

แต่งหรือไม่แต่ง?

นัยน์ตาหนานกงหลิววินแดงก่ำปานคันเลือด ชั่วชีวิตนี้เขา... หนานกงหลิววินไม่เคยถูกบีบคั้นถึงขนาดนี้มาก่อน เขาผู้ซึ่งหยิ่งทะนงในตนเอง ไว้ตัว และถือดีมาตลอด มีหรือจะเคยแบกรับความอับอายศอดสูเช่นนั้น?

ผู้มียุทธ์ลึกลับจ้องมองหนานกงหลิววิน นัยน์ตาฉายรอยยิ้มอย่างผู้ชนะ

“หลังจากหนานกงโม่เยวียนดับดึ้นลง เจ้าคิดว่าคนต่อไปที่ข้าจะสังหารคือผู้ใดเล่า” ผู้มียุทธ์ลึกลับหัวเราะหยัน ดวงตาทอประกายวิบวาว

หนานกงหลิววินตัวแข็งทื่อ ไอเย็นเยียบแผ่ซ่านไปทั่วแผ่นหลัง
คนต่อไป... คนต่อไป... ชูลั้ว?

“เจ้าเดาถูกแล้ว” ผู้มียุทธ์ลึกลับหัวเราะก้อง “เจ้าว่า... หากข้าคิดสังหารชูลั้ว ใครกันจะขัดขวางได้”

“พรวด!” ความร้อนรุ่มที่พุ่งโถมตีหัวใจทำให้ชายหนุ่มกระอักเลือดสดๆ ออกมา

“ท่านเป็นใครกันแน่” หนานกงหลิววินซึ้งตามองผู้มียุทธ์ลึกลับ

“ดูท่าว่าเจ้าจะไม่ยอมแต่ง ดีมาก!” ฝ่ามือข้างขวาของผู้มียุทธ์ลึกลับสาด

ลำแสงสีทองอร่าม

“หยุดนะ!” นานกงหลิววินรู้สึกลบดลปลาบที่หน้าอก เขายกมือขึ้นกดแรงๆ ณ ตำแหน่งหัวใจ ปกป้องหัวใจของตนเอาไว้ตามสัญชาตญาณ

หากเขาไม่ตอบตกลง บิดาต้องตาย ชูลัวก็จะต้องตาย เผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็จะมอดม้วยไปด้วย... หานชินยอมมอดม้วยตลอดห่วงหาได้¹ แล้วเขา... นานกงหลิววินจะยอมแบกรับความอับอายไม่ได้หรือไรกัน!

ขอเพียงให้เวลาเขา ต่อให้ผู้มีฤทธิ์ลึกลับเบื้องหน้าจะแข็งแกร่งเพียงใด ขอเพียงให้เวลาเขามากพอ เขาต้องสังหารอีกฝ่ายได้แน่

อาการวิงเวียนหน้ามีตจู่โจมนานกงหลิววิน ภาพเบื้องหน้าของชายหนุ่มเลื่อนราง เขารู้ว่าตนใกล้สิ้นหยดไม่ไหวอีกต่อไป พลະกำลังในกายกำลังจะเหือดแห้งสิ้นแล้ว

ก่อนที่จะหมดสติลง ชายหนุ่มก็หลุดปากออกมาเป็นคำสุดท้าย...

“แต่...”

เมื่อได้รับคำยืนยันจากชายหนุ่ม ผู้มีฤทธิ์ลึกลับก็หัวเราะเยือก ก่อนเหวี่ยงร่างนานกงไม่เวรียนลงกับพื้น แล้วสะบัดมือเบาๆ “ไป!”

พริบตาถัดมา ผู้มีฤทธิ์เขียนชั้นสูงทุกรายก็ถูกส่งตัวออกมาจากวังวนมิตินั้น

เผ่าพันธุ์หงส์มังกร

เดิมชูลัวมุ่งหน้าไปยังพื้นที่การต่อสู้ ทว่าหลังจากเสาะหาหานกงหลิววินอยู่หลายวันหลายคืนกลับไม่พบร่องรอย สุดท้ายนางและกลุ่มท่านผู้เฒ่าจึงต้องกลับมาตั้งหลักที่เผ่าพันธุ์หงส์มังกรอีกครั้ง ตอนที่กำลังใคร่ครวญว่า

¹ หานชินเป็นขุนศึกผู้กล้าแห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ครั้งหนึ่งในอดีตที่เขาตกต่ำ เคยถูกคนข่มเหงรังแก และบีบบังคับให้คลานลอดหว่างขา ปัจจุบันใช้เปรียบเปรยว่าคนฉลาดยอมรู้จักอดทนอดกลั้น แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่น่าอับอายต่อผู้

จะออกตามหาตัวพวกเขาอีกครั้งอย่างไรดี หูก็พลันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากนอกประตูจวน

ตอนที่หนานกงหลิววินถูกหามกลับมา ทุกคนในจวนสกุลหนานกงก็ตกอยู่ในอาการตะลึงพริ้งเพริด

“หนานกง!” เมื่อเห็นหนานกงหลิววินที่ร่างชุ่มโชกด้วยโลหิต ชูลั้วก็รู้สึกหน้ามืดตาลาย เกือบจะหมดสติลง

“ลั้วลั้ว! เร็ว เร็วเข้า รีบช่วยหลิววินเร็ว!” หนานกงโม่เยียนรีบคว้าแขนชูลั้วให้ตามเข้ามาในห้องพัก

บาดแผลทั่วร่างของหนานกงหลิววินดูน่าตระหนกเป็นอย่างมาก ไม่มีเนื้อหนังส่วนใดเป็นปกติ โลหิตสีแดงสดอาบโชก แม้กระทั่งเส้นเลือดและเส้นลมปราณก็ยังเสียหายอย่างหนัก บาดแผลเหล่านี้เกิดจากการถูกพลังวิเศษกดทับอย่างรุนแรง ฝ่ามือของชูลั้วที่กุมมือหนานกงหลิววินสั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่

นางจินตนาการได้เลยว่าเวลานั้นหนานกงหลิววินเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นไร คู่ต่อกรของเขาคงต้องร้ายกาจมากพอจะสำแดงพลังวิเศษออกมากดข่มเขา บีบให้เขายอมคุกเข่าด้วยความไม่เต็มใจ และการขัดขืนก็นำมาสู่อาการบาดเจ็บรุนแรงกระทั่งกระดูกหัวเข่าแหลกละเอียดเช่นนี้

ชูลั้วกำหมัดแน่น เป็นใคร เป็นฝีมือของใครกันแน่! โทสะของหญิงสาวปะทุ

ซูหยินหนานกงรีบปรีเข้ามาดูอาการของหนานกงหลิววินที่นอนอยู่บนเตียง สีหน้าของนางร้อนใจอย่างมาก “ลั้วลั้ว หลิววินเป็นอะไรไป เขาบาดเจ็บสาหัสอย่างนั้นหรือ”

ใบหน้าของหนานกงหลิววินขาวซีด ลมหายใจแผ่วอ่อนระรวย ซูหยินหนานกงม่านตาห่อวูบ ร่างสั่นเทาด้วยความหวาดหวั่นจับใจ

“ไม่เป็นอะไรเจ้าคะท่านป้า ไม่สาหัสอะไร ข้ารักษาอาการให้เขาได้” ชูลั้วกล่าวว่าซูหยินหนานกงจะสะเทือนใจจนหมดสติไปเสียก่อน นางจึงรีบก้าวเข้าไป

ปลอบอีกฝ่าย พลังประคองสูญยิณหนานกงให้นั่งลงบนเก้าอี้

ซูว์ริบกล่าว “ท่านคิดดูสิเจ้าคะ ข้ารักษาท่านจนหายดีได้ ก็ย่อมรักษาหนานกงได้เช่นกัน”

คำกล่าวนี้นของซูว์ริบทำให้หนานกงโมเอะเวียนได้สติคืนมา เขาหันมามองสูญยิณหนานกงแล้วเบิกตากว้าง

“สูญยิณ!” หนานกงโมเอะเวียนอุทานด้วยความตระหนก ก่อนก้าวเข้ามากุมมือสูญยิณหนานกง “เจ้าหายดีแล้วหรือ เจ้าลงจากเตียงได้แล้ว? ไม่เป็นอะไรแล้วจริงๆ หรือ”

ประโยคสุดท้ายหนานกงโมเอะเวียนหันมาถามซูว์ริบ

ซูว์ริบพยักยิ้ม “ไม่เป็นอะไรแล้วเจ้าคะ ท่านปัสสาวะแข็งแรงดี เวลานี้ก็ฟื้นคืนกำลังได้มากกว่าทกส่วนแล้ว หลังจากนั้นขอแค่พักผ่อนให้เพียงพอ ไม่มีเรื่องใดกระทบกระเทือนร่างกายและจิตใจอีก ภายในหนึ่งเดือนก็จะหายเป็นปกติทั้งเจ้าคะ” หญิงสาวกล่าวตัดบทก่อนกลับมาสู่ประเด็นที่นางต้องการรู้ “เหตุการณ์ข้างนอกเป็นอย่างไรกันเจ้าคะ พวกท่านกลับมาได้อย่างไร”

“ไม่มีอะไรแล้ว” หนานกงโมเอะเวียนโบกมือ

ซูว์ริบเลิกคิ้ว นายท่านหนานกงมีเรื่องใดปิดบังนางอย่างนั้นหรือ...

สูญยิณหนานกงกลับเป็นฝ่ายเบิกตากว้าง “จะไม่มีอะไรได้อย่างไรกัน ต้องมีแน่ๆ ท่านอย่าปิดบังพวกเรา มิใช่ว่าราชสกุลคิดเล่นงานเผ่าพันธุ์หงส์มังกรหรือ พวกเราตกอยู่ในอันตรายไม่ใช่หรือไรกัน”

“ไม่มีอะไรแล้วจริงๆ” หนานกงโมเอะเวียนเอ่ยเสียงขุ่น “พวกเรากับราชสกุลตกลงทำสัญญาสงบศึกหนึ่งร้อยปี ภายในหนึ่งร้อยปีนี้ สองฝ่ายจะไม่เปิดฉากโจมตีทำหั่นกัน”

“อะไรนะ” ไม่ใช่แค่สูญยิณหนานกงที่ประหลาดใจ ซูว์ริบเองก็งุนงงสงสัยไม่ต่างกัน

ก่อนหน้านี้ซูว์ริบหวังว่าความขัดแย้งระหว่างเผ่าพันธุ์หงส์มังกรกับราชสกุลจะยุติลงชั่วคราว เพื่อที่นางจะได้มีเวลารวบรวมกำลังพล เร่งฝึกฝน

พลังยุทธ์ให้สูงขึ้น อยู่ดีๆ ความฝันก็กลายเป็นความจริงอย่างง่ายดาย?

หรือว่าสวรรค์จะเมตตานางเป็นพิเศษ? ช่วยให้นางสมปรารถนาที่ต้องการ?

“ไหนถึงกะทันหันนักล่ะเจ้าคะ” ชูลี้่มองหนานกงโมเอวียนด้วยความฉงน “ราชสกุลเห็นพ้องด้วย?”

“ต่อให้พวกเขาไม่เห็นด้วยก็จำเป็นต้องเห็นด้วย” หนานกงโมเอวียนยิ้มเฟื่อน

ด้วยอำนาจของผู้มียุทธ์ลึกลับรายนั้น ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายเผ่าพันธุ์หงส์มังกรหรือฝั่งราชสกุล ก็ล้วนแต่ต้องยอมพยักหน้าตอบตกลงทั้งสิ้น

ชูหยินหนานกงมิได้สนใจเรื่องการแข่งขันชิงอำนาจมาแต่ไร เพราะเหตุนี้นางจึงเชื่อฟังคำพูดของหนานกงโมเอวียนทุกคำ พร้อมเอออออกับวาจาของเขาทุกเรื่อง ทว่าชูลี้กลับไม่ค่อยตามโดยง่าย

“เพราะอะไรราชสกุลถึงต้องเห็นด้วยเจ้าคะ” ชูลี้จ้องมองหนานกงโมเอวียน “เรื่องนี้ส่งผลดีต่อเผ่าพันธุ์หงส์มังกร ทว่ากับราชสกุล... นับเป็นเรื่องเสียเปรียบอย่างใหญ่หลวง จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตไม่มีทางเห็นด้วยอย่างแน่นอน หรือว่า... เกิดเหตุการณ์ใดขึ้นระหว่างการต่อสู้ในวังวนมิติหรือเจ้าคะ”

ชูลี้จ้องหนานกงโมเอวียนตาไม่กะพริบ

อันที่จริงชูลี้สงสัยกลางแครงใจมาตั้งแต่ต้นแล้ว หนานกงหลิววินมีพลังยุทธ์ระดับใดกัน หากกล่าวอย่างไม่รักษาน้ำใจ พลังยุทธ์ของเขาแข็งแกร่งกว่าผู้เฒ่าใหญ่เสียอีก แม้กระทั่งท่านผู้เฒ่าหลินหรือท่านผู้เฒ่าจู่ก็ยังไม่ว่าจะเอาชนะหนานกงหลิววินได้ ทว่าหนานกงหลิววินผู้มีพลังยุทธ์ระดับนี้กลับบาดเจ็บไปทั้งร่าง กระดูกหักเข้าเกลกละเอียด เส้นลมปราณฉีกขาด พลังยุทธ์เกือบถูกทำลาย ต้องเป็นผู้มียุทธ์ชั้นใดกันที่มีพลังกำลังมากพอจะเล่นงานเขาถึงขนาดนี้ได้

“ผู้ที่ทำร้ายหนานกงคือใครหรือเจ้าคะ” ชูลี้่มองหนานกงโมเอวียนเขม็งพยายามสังเกตสีหน้าที่อีกฝ่ายแสดงออกมาในยามนี้

หนานกงโม่เยวียนรู้สึกลึกปวดเคียนเวียนเกล้าอย่างหนัก นั่งหนูซูลาด
เกินไไป ฉลาดเสียจนเข้าใจว่าจจะรับมือเช่นไรดี

“ยังมีเรื่องที่ข้าต้องจัดการ ข้าขอตัว...”

ซูลัวลุกขึ้นแล้วจ้องมองแผ่นหลังของหนานกงโม่เยวียน “เวลานั้นไม่ได้
มีท่านเพียงคนเดียวที่เข้าไปในวังวนมิติ และก็ได้มีแค่ผู้มีฤทธิ์ฝ่ายเผ่าพันธุ์
หงส์มังกรเท่านั้น หากข้าต้องการรู้ก็ไม่มีใครปิดบังข้าได้”

ซูลัวมองออกว่าหนานกงโม่เยวียนตั้งใจจะหนีหน้านาง และนั่นก็ทำให้
หญิงสาวยิ่งเกิดลางสังหรณ์ไม่เข้าที่ขึ้นมา

ซูหยินหนานกงมองซูลัวสลับกับมองหนานกงโม่เยวียน...

หนานกงโม่เยวียนซึ่งเป็นผู้นำเผ่าพันธุ์หงส์มังกรสงบนิ่งเยือกเย็นมา
แต่ไหนแต่ไร ทว่าเวลานี้เขากลับพยายามจะหนีหน้าซูลัว...

น้ำเสียงบีบคั้น ท่าทางดูตัน... หนานกงโม่เยวียนอยากจจะรำให้

หนานกงโม่เยวียนจนปัญญา จำต้องเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวังวนมิติ
เขากล่าวถึงผู้มีฤทธิ์ลึกลับและสัญญาสงบศึกหนึ่งร้อยปี ส่วนเรื่องที่ผู้มีฤทธิ์
ลึกลับบีบให้หนานกงหลิววันแต่งงานกับองค์หญิงเวยเวย...

เมื่ออยู่ต่อหน้าซูลัว หนานกงโม่เยวียนจะกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้ได้อย่างไร
กัน

“เพียงเท่านี้?”

หากผู้มีฤทธิ์ลึกลับรายนั้นอยู่ฝ่ายเดียวกับราชสกุล ไฉนเขาถึงบีบให้
สองฝ่ายทำสัญญาสงบศึกเป็นเวลาหนึ่งร้อยปี เหตุใดถึงไม่ฉวยโอกาสนี้ถอน
รากถอนโคนเผ่าพันธุ์หงส์มังกรไปเสียเลยเล่า... ซูลัวนึกหน้าขณะไตร่ตรอง

“เพียงเท่านี้!” หนานกงโม่เยวียนอ่อยกับซูลัว “ไม่มีรายละเอียดอื่นใด
อีกแล้ว รอให้หลิววันฟื้นคืนเมื่อใด เจ้าค่อยถามเขาก็แล้วกัน ร่างกายของ
ซูหยินยังไม่ฟื้นตัวดี ตากลมมากไม่ได้ ข้าขอพานางกลับไปก่อน”

หนานกงโม่เยวียนถอนหายใจยาว ก่อนคว้าตัวซูหยินหนานกงออกมา
จากห้อง

แพขนตาหนาของหนานกงหลิววีนกระพือแผ่วเบา ก่อนเปลือกตา
จะเปิดขึ้นช้าๆ

“ท่านตื่นแล้ว?” ชูลัวอี้มมองหนานกงหลิววีน สีหน้าฉายแววโล่งใจ
หนานกงหลิววีนทอดสายตามองชูลัวอิง นัยน์ตาคู่นั้นลึกล้ำมองไม่
เห็นกันมึง ประหนึ่งก้นมหาสมุทรสุดหยั่ง

ภาพเหตุการณ์ในวังวนมิติปรากฏขึ้นในห้วงความคิดของชายหนุ่ม
อีกครั้ง

ผู้มีฤทธิ์ลึกลับอำพรางใบหน้าและตัวตนทั้งหมดของเขา เปิดเผยเพียง
แค่ดวงตาเท่านั้น แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังจดจำสายตาของอีกฝ่ายได้อย่างแม่นยำ

หากวาดดวงตาคู่นั้นออกมา รวมกับเบาะแสเท่าที่รู้...ผู้มีฤทธิ์ชั้นเหนือ
เซียนกับกลุ่มผู้มีฤทธิ์เซียนชั้นสูงอีกสี่ราย และเงื่อนไขแปลกประหลาดนั้น หาก
หารื้อกับท่านปู่... ท่านปู่จะให้คำตอบเขาได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แต่น่าเสียดาย
เหลือเกินที่เวลานี้ท่านปู่ไม่อยู่ในจวนเผ่าพันธุ์หึ่งส้มังกร

สำหรับเรื่องขององค์หญิงเวเวเว... หนานกงหลิววีนคิดๆ แล้วก็
หลับตาลง

ให้เวลาเขาลึกสามปี ขอแค่สามปีเท่านั้น... เขาต้องจัดการเรื่องทั้งหมด
ให้ยุติลงด้วยดีได้แน่ ที่เขายอมตอบตกลงเงื่อนไขของผู้มีฤทธิ์ลึกลับรายนั้น ก็
เพราะเวลานี้เขาไม่มีหนทางอื่น นี่เป็นวิถีทางเดียวที่จะถ่วงเวลาได้

“ท่านเป็นอะไรไป คิดอะไรอยู่ โฉนสีหน้าจึงเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา” ชูลัว
ยิ่นมือไปหยิกใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติของหนานกงหลิววีน

หนานกงหลิววีนถามเสียงเรียบ “เจ้าเฝ้าอยู่ข้างกายข้ามาตลอด?”

ชายหนุ่มเปลี่ยนประเด็น ในใจใคร่ครวญแล้วว่าถึงอย่างไรก็ให้ชูลัว
รู้เรื่องนี้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเขารู้ดีว่าชูลัวชิงชิงองค์หญิงเวเวเวมาก
แค่ไหน

“ไม่เฝ้าข้างกายท่านแล้วจะให้เฝ้าข้างกายใคร” ชูลัวตักใจักตุนเม็ดบัว
ใส่เห็ดหูหนูขาวหนึ่งช้อน แล้วออกคำสั่งเสียงแข็ง “อ้าปาก”

หนานกงหลิววิน^{*} อ้าปากอย่างว่าง่าย
ซูลู่เล็กคิ้วพลงปรายตามองอีกฝ่าย “หนานกงหลิววิน^{*} ท่านดูผิด
ปกติ”

“อะไรกัน” หนานกงหลิววิน^{*} แสร้งทำสีหน้าฉงน

“ปกติให้ท่านกินโจ๊ก หากไม่ถือว่าร้อนเกินไปก็เย็นเกินไป ไม่เค็มเกินไป
หวานเกินไป เอาใจยากนัก ไม่อ้าปากกินอย่างว่าง่ายเหมือนวันนี้” ซูลู่หรีตามอง
หนานกงหลิววิน^{*} ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แวตาสงสัยกลางแครงชัดแจ้งอย่างปิด
ไม่มิด

หนานกงหลิววิน^{*} ลอบพรุลงมหายใจออกมาเอือกหนึ่ง

ที่แท้อีกฝ่ายก็มีช่วงเวลากระสับกระส่ายเป็นเหมือนกัน... ซูลู่คิดในใจ

“พูดมาเถิด เกิดอะไรขึ้นในวังวนมิติกันแน่” หญิงสาวตัวต้วตามอง
หนานกงหลิววิน^{*} “ท่านพ่อของท่านปิดบังข้า ข้ายังพอเข้าใจได้ แต่ท่านอย่าได้
ปิดบังข้าเสีย”

หนานกงหลิววิน^{*} ลอบใคร่ครวญอยู่ในใจ... หากลั่วลั่วรู้ความจริงใน
ตอนนี้ นางต้องไม่มีเกาใจจะป้อนโจ๊กเขาอีกแน่ ในเมื่อเขาตัดสินใจจะแก้ปัญหา
เรื่ององค์หญิงเวยเวยด้วยตนเอง ถ้าเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องให้ลั่วลั่วรับรู้ด้วย
เขาไม่อยากจะให้นางต้องเจ็บปวดแม้แต่นิดเดียว

“นี่!” ซูลู่จ้องหน้าหนานกงหลิววิน^{*}

“หือ?” ดวงตาแวววาวของหนานกงหลิววิน^{*} ยังคงฉายแววรุ่งโรจน์ไว้
เพียงสาตังเดิม

“หนานกงหลิววิน^{*} ท่านใจลอย” ซูลู่ยื่นหน้าไปใกล้อีกฝ่ายพลงจ้อง
มองดวงตาของเขา “ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นในวังวนมิติกันแน่”

“เรื่องน่าอัปยศเช่นนั้น เจ้าจะให้ข้าพูดออกมาอีกรอบหรือ” สีหน้าของ
หนานกงหลิววิน^{*} ฉายแววไม่สปรามณ์ ท่าทางชัดเจนใจอย่างเห็นได้ชัด

“น่าอัปยศ?” ซูลู่วางขามกระเบื้องแล้วนั่งลงข้างๆ หนานกงหลิววิน^{*}
สีหน้าของนางเป็นการเป็นงานขึ้น “หนานกง...”

“ท่านพ่อพูดกับเจ้าว่าอย่างไร” นานกงหลิววินหัวเราะเยือก

“ท่านพ่อบอกว่าเดิมพวกท่านเป็นฝ่ายเหนือกว่า ทว่าภายหลังผู้มีฤทธิ์
ลี้ลับรายหนึ่งปรากฏตัวขึ้น...” ซูลัวกล่าวพลางจ้องหน้านานกงหลิววิน
ก่อนจะเห็นชัดว่าใบหน้าเกลี้ยงเกลาปานแผ่นหยกของนานกงหลิววิน
แข็งแกร่งไปเล็กน้อย

“ผู้มีฤทธิ์ลี้ลับรายนั้นทำร้ายท่าน...” ซูลัวเอ่ยต่อ

“เห็นเข้าหรือไม่” นานกงหลิววินจ้องมองซูลัว

“อือ แผลละเอียด เป็น... บาดแผลจากการถูกเข้า” ซูลัวจ้องมอง
นานกงหลิววิน

“ถูกต้อง เข้าคุกเขาให้เขา” นานกงหลิววินกำหมัดด้วยสีหน้าทะมึน
เยือก “นับแต่อายุสิบปี ข้าก็ไม่เคยคุกเขาให้ใครอีกเลย แม้กระทั่งกับท่านปู่!
แต่ข้ากลับต้องคุกเขาให้เขา น่าอับยศอดสูนัก!”

ซูลัวกุมมือนานกงหลิววิน ใบหน้าเล็กเผยแววสงสารจับใจ

สำหรับผู้มีฤทธิ์ที่หยิ่งในศักดิ์ศรีตนเองอย่างนานกงหลิววินแล้ว การ
ถูกบีบให้คุกเขาถือเป็นเรื่องอับยศครั้งใหญ่ในชีวิตก็ว่าได้

มิน่า... นานกงหลิววินถึงกระอักกระอ่วนที่จะเอ่ยออกมา มิน่า
นายท่านนานกงถึงปิดบังเรื่องนี้กับนาง

“หานซิ่นยังยอมแบกรับความอับยศได้ ท่านก็แค่คุกเขาเท่านั้น จะเป็น
อะไรไปเล่า ต่อไปหากท่านมีฝีมือร้ายกาจกว่าเขา ก็ค่อยให้เขาคุกเขาให้ท่าน
แทน” ซูลัวกล่าวกับนานกงหลิววินด้วยน้ำเสียงจริงจัง “สำหรับคนอื่นอาจ
เป็นเรื่องยาก แต่ด้วยพรสวรรค์และความฉลาดปราดเปรื่องของท่าน จะเหนือ
กว่าเขาได้หรือไม่ก็เป็นแค่เรื่องของเวลาเท่านั้น!”

นานกงหลิววินมีชาติกำเนิดสูงศักดิ์ มันสมองฉลาดปราดเปรื่อง มาก
ล้นด้วยพรสวรรค์ นับแต่เล็กจนเติบโตใหญ่แทบไม่เคยพบเจออุปสรรคในชีวิต
มาก่อน เพราะเหตุนี้เองที่ทำให้เขาฝังใจกับความล้มเหลวเล็กๆ น้อยๆ แบบ
นี้... ซูลัวใคร่ครวญอยู่ในใจ

หนานกงหลิวอินเห็นสีหน้ากังวลของซูลัว ก็รู้ว่านางกำลังเป็นห่วงเขา พยายามหาวิธีให้กำลังใจเขา... ในอกของชายหนุ่มปวดปลาบประหนึ่งถูกมีดกรีดเฉือน

ฝ่ามือใหญ่อบอุ่นของชายหนุ่มกุมมือเล็กนุ่มนวลของซูลัว

“ลัวลัว”

“หือ?”

“เจ้าฟังข้า ตั้งใจฟังข้าให้ดี” หนานกงหลิวอินมองซูลัวด้วยสีหน้าจริงจัง อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“อะไร” ท่าทางขึงขังของชายหนุ่มทำให้ซูลัวอดใจจริงใจตามไปด้วยไม่ได้

“ต่อไปไม่ว่าจะเกิดเรื่องใดขึ้น ไม่ว่าจะมีใครพูดเรื่องใดกับเจ้า ขอให้เจ้าจงจำคำสามคำนี้ไว้” ดวงตาวาวโรจน์ของหนานกงหลิวอินจ้องมองซูลัวนิ่ง “ข้ารักเจ้า”

ซูลัวผลักรอกหนานกงหลิวอิน “ข้ารู้อยู่แล้ว จู่ๆ มาพูดเรื่องแบบนี้ทำไมกัน”

หญิงสาวยังเอ่ยไม่จบคำดี หนานกงหลิวอินก็โน้มตัวเข้ามาเสียก่อน

จุมพิตหนักหน่วงโถมกระหน่ำปานพายุฝนที่ซัดสาดโดยไม่มีเค้าลาง จุมพิตนี้ของหนานกงหลิวอินทั้งแรงเร้าทั้งเอาแต่ใจ รวากับกลัวว่าจะเสียซูลัวไปก็มีปาน เพราะกลัวสูญเสียจึงโอบรัดเอาไว้แน่น แน่นเสียจนซูลัวแทบขาดอากาศหายใจ ลมหายใจสองฝ่ายผสมปนเปกันในอณูอากาศ...

“อื้อ...” ซูลัวยังไม่ทันตั้งตัวก็ถูกจุมพิตจนลึ้มหายใจ มีนงแทบหมดสติ

ฝ่ามืออุ่นของหนานกงหลิวอินแนบโอบหน้าของนาง เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ลัวลัว เวลานี้กลุ่มผู้มียุทธ์ลึกลับปรากฏตัวขึ้น ข้าไม่รู้ว่าพวกเขา มีเจตนาใดกับพวกเรา ด้วยพลังยุทธ์ของเจ้าในเวลานี้มีอาจรับมือพวกเขาได้แน่ หากเจ้าอยู่ที่นี้ ข้าจะยิ่งเป็นกังวล เจ้ามีพรสวรรค์ล้ำเลิศ ขอเพียงมุ่งมั่นฝึกฝนอย่างหนัก ข้าเชื่อว่าไม่นานเจ้ากับข้าจะผนึกกำลังร่วมกันรับมือพวกเขาได้

อย่างเน่นอน”

วาจาของหนานกงหลิววินเนิบช้าแต่หนักแน่น เขาพยายามเกลี้ยกล่อมให้ซูลัวคล้อยตามกับเหตุผลกึ่งจริงกึ่งเท็จของตน “เผ่าพันธุ์หงส์มังกรมีสถานที่แห่งหนึ่ง เหมาะกับการฝึกฝนยุทธ์ยิ่งนัก เจ้าต้องไปฝึกยุทธ์ที่นั่น”

“ต้องไป?” บทสนทนาที่เปลี่ยนไปอย่างกะทันหันทำให้ซูลัวเผยสีหน้าฉงนออกมา

“เวลานี้ข้าไม่มั่นใจว่าจะปกป้องเจ้าจากผู้มียุทธ์ลึกลับรายนั้นได้ ถึงเวลาที่เจ้าต้องพึ่งพาตนเองแล้ว”

แม้จะเข้าใจในสิ่งที่หนานกงหลิววินต้องการสื่อ แต่ถึงกระนั้นซูลัวก็ยังปวดใจกับความจริงนัก

“ต้องไปเมื่อใด” ซูลัวถามด้วยท่าทางอ้อยอิ่งอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้าคิดอย่างไรเล่า”

“อย่างน้อยก็อีกสักสามสี่เดือนให้หลัง?” ซูลัวกอดแขนหนานกงหลิววิน น้ำเสียงที่เอื่อยออกมาอดอ้อน นางตัดสินใจไปจากเขาและเผ่าพันธุ์หงส์มังกรไม่ได้จริงๆ

หนานกงหลิววินหรือจะอยากให้ซูลัวไปจากตน? ทว่าก่อนที่จะสะสางเรื่องนี้ได้ เขาก็จำเป็นต้องส่งตัวซูลัวเข้าสู่แดนบรรพชนก่อน

เขากล่าวว่าลั้วลั้วของเขาจะเสียใจ...

เมื่อคิดได้เช่นนี้ หนานกงหลิววินจึงกล่าว “เดินทางวันพรุ่งนี้”

“พรุ่งนี้? ไม่ได้!” ซูลัวแทบสะดุ้งโหยง “หลังจากเข้าแดนบรรพชนแล้วต้องอยู่นานเท่าไรกว่าจะได้กลับออกมา ไม่หลายเดือนก็หลายปีกระมัง?”

หนานกงหลิววินพยักหน้าอย่างจริงจัง

“เพราะอะไรถึงต้องส่งตัวข้าไปอย่างกะทันหันด้วย เกิดเหตุใดกับเผ่าพันธุ์หงส์มังกรใช่หรือไม่ ท่านถึงตัดสินใจซ่อนตัวข้า?” ซูลัวถามด้วยน้ำเสียงร้อร่น

หนานกงหลิววินนินหัว

จะให้เขาทำเช่นไรกัน หรือจะให้เขาบอกนางตามตรงว่าไม่ใช่เรื่องของ
เผ่าพันธุ์หงส์มังกร แต่เป็นเรื่องที่เขา... หนานกงหลิววินต้องแต่งงานกับ
องค์หญิงเว่ยเว่ย?

“เกิดเรื่องขึ้นกับเผ่าพันธุ์หงส์มังกรจริงๆ หรือ ไม่ได้ ถ้าเช่นนั้นข้ายังไม่
ไม่ได้ ข้าจะอยู่ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน” ชูลัวจับมือหนานกงหลิววิน
“ท่านไปพร้อมกับข้า หรือไม่พวกเราก็คืออยู่ที่นี้ด้วยกัน ท่านจะเอาแต่ปกป้องข้า
และเผชิญหน้าด้วยตัวคนเดียวไม่ได้!”

“เด็กโง่!” หนานกงหลิววินยิ่งฟังก็ยิ่งปวดใจ หัวใจว่าุ่นอย่างหนัก
ทันใดนั้นชายหนุ่มอยากจะสารภาพความจริงทั้งหมดออกมาให้ชูลัว
ได้รู้...

แต่นางจะเชื่อเขาหรือไม่ หรือต่อให้นางเชื่อเขา นางจะไม่เจ็บปวดที่ต้อง
ทำตามแผนการของเขาย่างนั้นหรือ ขอเพียงส่งตัวนางเข้าสู่แดนบรรพชนได้
สักสามสี่ปี รอให้ปัญหานี้คลี่คลายลงเมื่อไร ถึงตอนนั้นทุกอย่างก็จะกลับมา
เป็นเหมือนเดิม สุดท้ายหนานกงหลิววินก็โคลงศีรษะแล้วตัดใจเอ่ยออกมา
อย่างเด็ดขาด

“รีบเก็บข้าของแล้วเตรียมตัวเดินทางไปแดนบรรพชน” หนานกง
หลิววินสั่ง

“ไหนท่านถึงเอาแต่ใจตนเองแบบนี้!” ชูลัวถลึงตาใส่ชายหนุ่มอย่าง
เดือดดาล

“เรื่องนี้ไม่ต้องหาหรืออีก” หนานกงหลิววินเอ่ยอย่างหนักแน่น

“เจ้า!”

“ห้ามต่อรอง” สีหน้าของหนานกงหลิววินเป็นการเป็นงานกว่าทุกครั้ง
ชูลัวมองเห็นแววเคร่งขรึมในดวงตาของเขา

ต้องเกิดเรื่องบางอย่างแน่ ไม่เช่นนั้นเขาก็คงไม่แสดงท่าทีแข็งกร้าวกับ
นางถึงขนาดนี้

“ข้าไม่ไหวแล้วนะ!” ชูลัวลุกขึ้นแล้วก้าวปราดออกจากห้อง

“เจ้าจะไปไหน” นานกงหลิววินลุกขึ้นนั่ง

“เรื่องของข้า!” ชูลั้วรู้สึกรำคาญทำตัวเอาแต่ใจไว้เพียงสำนัก แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังปลักบานประตูแล้วก้าวออกไปข้างนอกอยู่ดี

“ออกคำสั่งลงไป ห้ามลั้วลั้วออกจากเผ่าพันธุ์หงส์มังกร” นานกงหลิววินกำชับ

ตงเฟิงที่แฝงตัวอยู่ในมุมหนึ่งผงกศีรษะบอกรับคำสั่ง

นานกงหลิววินเอนแผ่นหลังพิงหัวเตียง ชายหนุ่มหลับตาลงแล้วสูดลมหายใจเข้าลึก...

การตัดสินใจของเขาไม่เคยผิดพลาด กว่าชูลั้วจะหวนกลับมา... เรื่องทั้งหมดก็คงได้รับการสะสางแล้ว

ยามนี้จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตนี้พระชนงแน้น

เบื้องหน้าพระองค์คือชั้นที่เขียนขึ้นสูงสองราย รายหนึ่งคือตงฟางกงกง อีกรายคือไป๋หลิงกง ในยามปกติกงทั้งสองแทบไม่ปรากฏตัวให้ผู้คนพบเห็น พวกเขาคอยเฝ้าพิทักษ์จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตอย่างลับๆ แต่เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าเกี่ยวพันกับหลายฝ่าย ทั้งยังเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเหตุนี้พวกเขาจำต้องออกหน้ามาทูลรายงานจักรพรรดิดินแดนแห่งจิตด้วยตนเอง

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตทรงรับฟังพลาถกมุขมับด้วยความปวดเคียรเวียนเกล้า

นายท่านเหลียงบาดเจิบสาหัส เป็นตายมีอาจรู้ได้ ชือถุกกงดัดดินด้วยฝีมือของนานกงหลิววิน ราชสกุลถุกบีบให้ตอบตกลงสัญญาสงบศึกหนึ่งร้อยปี!

หนึ่งร้อยปี?... ด้วยความรวดเร็วในการเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ของนานกงหลิววิน สวรรค์เท่านั้นที่จะรู้ว่าหลังล่วงเลยไปหนึ่งร้อยปี อีกฝ่ายจะแข็งแกร่งขึ้นถึงขั้นใด

อายุยังไม่เท่าไร ทว่ากลับมีพลังยุทธ์ขึ้นเขียนชั้นสูง... เขียนชั้นสูงเขียว
นะ!

ผลประโยชน์เดียวที่ราชสกุลได้รับในครั้งนี่ก็คือ... เรื่องการอภิเษก
สมรสขององค์หญิงเวยเวย

แต่เผ่าพันธุ์หงส์มังกรแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับ
ราชสกุล สมรสพระราชทานที่รับสั่งไปก่อนหน้านี้สองครั้งก็ถูกปฏิเสธอย่าง
ไร้ความยำเกรง หากเวยเวยต้องแต่งงานเข้าเผ่าพันธุ์หงส์มังกร นางมิถูกพวกเขา
ข่มเหงจนไม่เหลือศักดิ์ศรีหรือไม่

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตทรงคิดแล้วก็แทบจะกระอักโลหิตออกมา
“ผู้มียุทธ์ลึกลับรายนั้นคือใครกัน เขาเป็นใครกันแน่!” จักรพรรดิดินแดน
แห่งจิตรู้สึกปวดพระเศียรยิ่งนัก

ตงฟางกงกงน้วนหน้า “ผู้มียุทธ์ลึกลับมีพลังยุทธ์ระดับเดียวกับหนานกง
อู่ตี้พะยะค่ะ พวกเรามีใช้คู่ต่อกรของเขา ข้าเขายังมาพร้อมกับเขียนชั้นสูงอีก
สี่ราย”

“หรือว่าจะเป็นคนสกุลซู?” ไปหลีกกงที่หนึ่งเงิบมาตลอดเปรยขึ้น
ตงฟางกงกงส่ายหน้า “เพราะอะไรสกุลซูถึงต้องบีบให้หนานกงหลิววิน
แต่งงานกับองค์หญิงเวยเวย”

ไปหลีกกงถาม “ซูล้วนเกี่ยวข้องกับสกุลซูจริงๆ หรือ”

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตยิ้มเพื่อน “หากซูล้วนเกี่ยวข้องกับสกุลซู
หากผู้มียุทธ์ลึกลับเป็นคนสกุลซู แล้วท่านผู้เฒ่าซูจะบีบให้หนานกงหลิววิน
แต่งงานกับเวยเวยเพื่ออะไร เขาแก่เฒ่าจนโง่เขลาไปแล้วหรือไม่!”

ใครๆ ต่างก็รู้ว่าหนานกงหลิววินเป็นชายหนุ่มที่มากล้นด้วย
พรสวรรค์ ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อนในหน้าประวัติศาสตร์ดินแดนแห่งจิต ผู้มี
ยุทธ์ระดับนี้... สกุลใดก็ล้วนแต่อยากดึงรั้งเอาไว้ทั้งนั้น มีหรือที่จะปฏิเสธ
ผลกำไร นอกเสียจากว่าสมองจะมีปัญหาเท่านั้น

ตกลงว่าผู้มียุทธ์ลึกลับเป็นใครกันแน่ เขาต้องการจะทำสิ่งใด

ตงฟางกงกงนิวหน้า “คงมีใช้ว่ามาจากยอตเขาซุมนุมเขียน...”

“ผู้มียุทธ์จากยอตเขาซุมนุมเขียนจะยื่นมือเข้าแทรกเรื่องการแต่งงานของคนดินแดนแห่งจิต?” จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตเกือบจะกลอกพระเนตรมองฟ้า

สำหรับผู้มียุทธ์ ณ ยอตเขาซุมนุมเขียนแล้ว ดินแดนแห่งจิตก็ไม่ว่าอันใดจากอาณาจักรล่างที่พวกเขาได้แยแสเลยแม้แต่นิด พวกเขาอาจนึกสนใจว่าผู้ใดขึ้นครองบัลลังก์มังกร แต่ถ้าเป็นเรื่องการแต่งงานครองคู่ของคนทั่วไป... จะเป็นไปได้อย่างไรกัน

ไม่ว่าอย่างไรก็ยากจะอธิบายอยู่ดี...

ในตอนนี้องค์หญิงเวเวเวก็เดินเข้ามาในตำหนัก

“เสด็จพ่อ เสด็จพ่อ!”

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตนี้วพระชนมขององค์หญิงเวเวเว

“เสด็จพ่อ หม่อมฉันได้ยินว่าหนานกงหลิววินตอบรับสมรสพระราชทาน เรื่องนี้เป็นความจริงหรือเพคะ” องค์หญิงเวเวเวถามในเรื่องที่นางสนใจที่สุด

“เจ้าอยากแต่งงานกับเขา?”

เวเวเวพยักหน้า “หม่อมฉันต้องการแต่งงานเพคะ”

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตหรีพระเนตรลง นัยน์ตาสาตประกายเยือก

องค์หญิงเวเวเวเอ่ย “หากหม่อมฉันแต่งเข้าเผ่าพันธุ์หงส์มังกรได้ หม่อมฉันก็ย่อมควบคุมหนานกงหลิววิน และสั่งให้เขาเป็นมือเป็นไม้ให้เสด็จพ่อได้ เสด็จพ่อ เผ่าพันธุ์หงส์มังกรมีพร้อมทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ ทว่าในบรรดาทายาทสองรุ่นมีเพียงหนานกงหลิววินเท่านั้นที่โดดเด่นมากความสามารถที่สุดนะเพคะ ถึงอย่างไรเขาก็ต้องเป็นผู้นำเผ่าพันธุ์หงส์มังกรอย่างแน่นอน!”

องค์หญิงเวเวเวนิ่งไปครู่ก็กล่าวเสริม “ขอเพียงหนานกงหลิววินอยู่ในกำมือหม่อมฉัน เป็นไม้เป็นมือให้หม่อมฉัน... การล้างบางเผ่าพันธุ์หงส์มังกร

อาจไม่ต้องใช้กำลังหรือเสียเลือดเสียเนื้อเลยเพคะ”

ตงฟางกงกงพยักหน้า ก่อนทูลจักรพรรดิดินแดนแห่งจิต “กระหม่อมเคยได้ยินว่าวิชา ลวงจิต ขององค์หญิงเวยเวยมีฤทธิ์ร้ายกาจนัก แต่ถ้าเป้าหมายคือหนานกงหลิววีน... องค์หญิงสามมั่นใจแล้วหรือ” ประโยคสุดท้ายหันมาถามองค์หญิงเวยเวย

องค์หญิงเวยเวยเลิกคิ้วแล้วคลี่ยิ้มกว้าง “วิชา ลวงจิต ของข้าเชื่อมั่นได้เต็มร้อย แต่สำหรับหนานกงหลิววีน... หากข้าเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้ โอกาสสำเร็จก็ย่อมสูงตามไปด้วย”

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตทอดพระเนตรไปทางตงฟางกงกงและไปหลี่กงกง

กงกงทั้งสองพยักหน้าตอบรับ

องค์หญิงเวยเวยก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว “เสด็จพ่อ! หนานกงหลิววีนคือจุดตายของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรนะเพคะ ขอแค่กำราบหนานกงหลิววีนได้ เผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็ไม่น่าขาดเกรงสักริด”

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตห้วนไห้ในพระทัย

องค์หญิงเวยเวยก้าวมาข้างหน้าอีกก้าว “เสด็จพ่อ! ตรัสอยู่เสมอว่าซูลัวกับหนานกงหลิววีนเป็นคู่กึ่งทองใบหยกแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกรมิใช่หรือเพคะ หากเรื่องนี้แพร่ออกไป ทรงคิดว่าพวกเขาทั้งคู่จะเป็นกึ่งทองใบหยกอยู่หรือไม่ เผ่าพันธุ์หงส์มังกรต้องเสียซูลัวไปแน่ๆ ไม่เพียงเท่านั้น หากมีคนยุแยงก็อาจทำให้ซูลัวเคียดแค้นเผ่าพันธุ์หงส์มังกร ซูลัวมีฝีมือการรักษานางมีสมาคมผู้ปรองโสมถนุญหลัง ฮ่าๆ หากเผ่าพันธุ์หงส์มังกรมีศัตรูในระดับนี้ เกรงว่าคงยากจะกินอึมนอนหลับแล้วกระมัง!”

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตทรงคิดแล้วก็ปลิ้นตื้นตัวขึ้นมา

ซูลัวผู้นี้เจ้าเล่ห์ร้ายกาจนัก ก่อนหน้านั้นพระองค์มีรับสั่งเรียกตัวผู้ปรองโสมจากสมาคมผู้ปรองโสม ปรากฏว่าผู้ปรองโสมทุกรายแห่แหนไปสวามิภักดิ์ต่อเผ่าพันธุ์หงส์มังกรกันหมด จนไม่เหลือมารับใช้พระองค์แม้แต่รายเดียว

หากซูลัว...

ฮ่าๆ เวยเวยกกล่าวได้ถูกต้องแล้ว

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตตบพระหัตถ์ขนาดใหญ่ “ดีมาก ถูกต้อง เจ้ากล่าวไว้ไม่ผิด!”

จักรพรรดิดินแดนแห่งจิตทรงคิดแล้วก็พลันลึงโลดยินดีขึ้นมา ประหนึ่งจะได้แก่แค้นซูลัว แก่แค้นเผ่าพันธุ์หงส์มังกรเสียเดี๋ยวนี้

สีพระพักตร์ของจักรพรรดิดินแดนแห่งจิตเผยแววตื่นเต้น “ตงฟางกงก ไปหลีกกงก นับจากนี้ไปพวกเจ้าทั้งสองคอยสนับสนุนองค์หญิงเวยเวยรับใช้นางอย่างเต็มที่!”

กงกทั้งสองรู้ฤทธิ์ของวิชา ลวงจิต ดีว่าเป็นเช่นไร พวกเขาทั้งคู่จึงพยักหน้ารับด้วยความเต็มใจ

องค์หญิงเวยเวยคาดไม่ถึงเหมือนกันว่าพระบิดาจะทรงหนุนหลังนางขนาดนี้ กงกทั้งสองเป็นถึงผู้มีฤทธิ์ขึ้นชั้นสูง พวกเขาย่อมรู้เคล็ดวิชาลับมากมาย หากได้เรียนรู้ฝึกฝนจากพวกเขา นางมั่นใจว่าพลังยุทธ์ของตนจะกระเตื้องสูงขึ้นในระยะเวลาสั้นๆ อย่างแน่นอน

ครั้งนี้... สวรรค์เมตตานางเหลือเกิน หรือว่านางจะเป็นบุตรลับของเทพเจ้าแห่งโชคกัน?

องค์หญิงเวยเวยรีบเก็บตัวเข้าสู่วังค์ฝึกยุทธ์ในทันที ทว่าก่อนหน้านี้ก็ไม่ลืมเรื่องสำคัญ... กระพือข่าวออกไปให้ผู้คนภายนอกได้รับรู้!

ไม่นานชาวหนึ่งก็แพร่สะพัดไปทั้งเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว... นานาง หลิววินจะเข้าพิธีแต่งงานกับองค์หญิงเวยเวย

เรื่องนี้เล่าลือซจรซายไปทั่วสารทิศ ผู้คนให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะเกี่ยวพันกับคนที่มิชื่อเสียงที่สุดสองคนในเมืองหลวง ซึ่งก็คือ นานางหลิววินและซูลัว

ผู้คนทุกตรอกซอกซอยต่างพากันจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้

“คุณชายรอนหานกงจะเข้าพิธีแต่งงานกับองค์หญิงเวยเวย? เจ้าได้ข่าวมาจากที่ใดกัน”

“แล้วแม่นางซูลัวเล่า แม่นางซูลัวจะอย่างไร”

“มิใช่ว่าแม่นางซูลัวเสียชีวิตไปแล้วหรือ นางตายไปแล้ว จะห้ามคุณชายรอนหานกงแต่งงานกับผู้อื่นหรือไร”

“ยังไม่ตายสักหน่อย แม่นางซูลัวยังไม่ตาย นางกลับมาแล้ว!”

“แล้วเวลานี้จะทำเช่นไรเล่า แม่นางซูลัวกลับมาแล้ว องค์หญิงเวยเวยก็จะแต่งงานกับคุณชายรอนหานกง? หรือว่าคุณชายรอนหานกงจะแต่งภรรยาทั้งสองคน”

“อ๊ะ ข้าได้ยินข่าวลือทำนองนี้เช่นกัน พุดกันว่าคุณชายรอนหานกงจะแต่งภรรยาสองคน”

“จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าไม่เชื่อ”

“ข้าก็ไม่เชื่อเหมือนกัน!”

ตอนที่เจ้าแก็งเี้ยเฟิงได้ยินข่าวนี้จากเสี่ยวเยว่ นางก็ถึงกับนั่งไม่ติดเก้าอี้ “โชนถึงเป็นเช่นนั้นได้” เจ้าแก็งเี้ยเฟิงนึ่วหน้า นางเป็นแขนซ้ายแขนขวาให้ซูลัว เพราะฉะนั้นนางตระหนักดีว่าเรื่องนี้มิใช่เพียงข่าวโคมลอยอย่างแน่นอน เสี่ยวเยว่กล่าวกับเจ้าแก็งเี้ยเฟิง “ข่าวเล็ดลอดมาจากวังหลวง องค์หญิงเวยเวยเป็นคนเอ่ยออกมาจากปากของนางเอง ข้าฝ่าบาทยังทรงเห็นชอบด้วยเจ้าค่ะ”

เจ้าแก็งเี้ยเฟิงขมวดคิ้ว หรือว่า... ราชสกุลคิดจะใช้วิธีปล่อยข่าวลือสร้างกระแสให้ผู้คนหลงเชื่อแล้วเข้าใจว่าเป็นความจริง จากนั้นก็บีบให้หานกงหลิววีนแต่งงานกับองค์หญิงเวยเวย?

สถานการณ์นี้ดูไม่เข้าที่นัก...

“เตรียมม้า ไปเยือนเผ่าพันธุ์หงส์มังกร!”

นอกจากเจ้าแก็งเี้ยเฟิง สุหยินหลิน และสุหยินฉู่ที่ทราบข่าวนี้ก็นัดหมายกันมาเยือนเผ่าพันธุ์หงส์มังกรในเวลาเดียวกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เมื่อพบหน้าสุหยิณหนานกงซึ่งยามนี้มีใบหน้าเป่งปลั่งมีชีวิตชีวา สุหยิณหลินก็อดประหลาดใจไม่ได้ “พี่หญิง ได้ยินว่าท่านหายป่วยแล้วหรือเจ้าคะ”

สุหยิณหนานกงจับข้อมือสุหยิณหลินและสุหยิณฉูให้นั่งสนทนากัน ก่อนยิ้มตอบ “ใช่แล้ว ลั้วลั้วของพวกเราช่วยรักษาอาการให้ข้า ข้าเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะหายเร็วถึงขนาดนี้”

เมื่อได้ยินสุหยิณหนานกงเอ่ยถึงขลุ่ย สุหยิณหลินก็ลอบพิจารณาสิ่หน้าอีกฝ่าย

นัยน์ตาสุหยิณหนานกงฉาบรอยยิ้ม สีหน้าสว่างสดใส ดูเหมือนไร้เรื่องกลัดกลุ้มทุกข์ใจ... หรือว่านางจะกังวลไปเอง?

“พี่หญิง ท่านหายดีแล้วแน่หรือเจ้าคะ” ด้วยกลัวว่าข่าวลือที่ได้ยินได้ฟังมาจะสร้างความสะเทือนใจให้สุหยิณหนานกง สุหยิณหลินจึงถามย้ำเรื่องนี้อีกครั้ง

สุหยิณหนานกงยิ้มกล่าว “ไม่เป็นอะไร ไม่เป็นอะไรแล้วจริงๆ แล้วพวงเจ้าเล่า เหตุใดถึงแวะเวียนมาหาข้าได้ ระยะนี้ข้าเบื่อหน่ายจะแย่แล้ว”

“หากเบื่อหน่ายมาก... โฉนไม่เรียกนังหนูชูมาอยู่เป็นเพื่อนท่านเล่า” สุหยิณหลินยิ้มถามพลางลอบสังเกตสีหน้าสุหยิณหนานกง

พอเอ่ยถึงขลุ่ย สุหยิณหนานกงก็ถอนหายใจยาว “เฮ้อ นังหนูชูยุ่งนักจะได้พบหน้านางก็เพียงแค่มามหาเข้ากับยามเย็นที่นางแวะมาดูอาการให้ข้าเท่านั้น”

“นังหนูชู่นวายเรื่องใดหรือเจ้าคะ”

สุหยิณหลินกับสุหยิณฉูสบสายตากัน

สุหยิณหนานกงไม่สังเกตเห็นท่าที่ผิดปกติของสุหยิณทั้งสอง นางถอนหายใจยาว “พวกเขากล่าวกันว่านังหนูชูมีพื้นฐานพลังยุทธ์ไม่แข็งแกร่ง ต้องฝึกฝนเพิ่มขึ้น จึงจะส่งตัวนางไปยังแดนบรรพชน รอให้พลังยุทธ์คงที่เมื่อใดค่อยกลับออกมา จากนั้นจึงจัดงานแต่งงาน...” พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ สุหยิณหนานกงก็คว้ามือสุหยิณทั้งสองมากุมไว้ แล้วระบายความอัดอั้นในใจออกมา

“พวกเจ้าคิดดูเถิด ผิกยุทธ์ ผิกยุทธ์... ผิกยุทธ์สำคัญขนาดนั้นเขียว หรือ เดิมทีอีกไม่กี่เดือนก็ต้องจัดพิธีมงคลสมรสแล้ว หากยื้อเวลาออกไปอีก... ไม่รู้ว่าจะลากยาวไปถึงเมื่อใด”

แดนบรรพชน? พลังยุทธ์คงที่เมื่อใดค่อยกลับออกมา?

สุหิณห์และสุหิณห์ลินสะดุ้งในใจ

สกุลฉู่เป็นพันธมิตรกับเผ่าพันธุ์หงส์มังกรมานาน เมื่อเห็นสุหิณห์หนาน-กักรักชูลัวปานบุตรสาว สุหิณห์จึงเอ็นดูหญิงสาวไม่น้อย รวมถึงที่ก่อนหน้านี้ ฉู่หวังจินติดตามชูลัวไปยังเกาะมังกรเทพ หลังจากกลับมาพลังยุทธ์ของเขาก็ ทะยานขึ้นอีกระดับหนึ่งด้วยการช่วยเหลือจากชูลัว เรื่องนี้ยิ่งทำให้สุหิณห์ ฉาบซึ่งใจในตัวชูลัวอย่างมาก

สำหรับสุหิณห์ลิน... ชูลัวช่วยชีวิตลินร้าววี บุตรชายเพียงคนเดียว ของนางเอาไว้หลายต่อหลายครั้ง นางฉาบซึ่งในบุญคุณของชูลัวมาโดยตลอด เพราะเหตุนี้ไม่ว่าเรื่องใดก็ยินยอมเข้าข้างชูลัวเสมอ

สุหิณห์ทั้งสองสบสายตากัน ก่อนเห็นแววตระหนักในดวงตาของกัน และกัน

ขณะที่สุหิณห์หนานกักรังยังคงโอดครวญไม่หยุดปาก “...ข้าบอกท่านพ่อ ของหลิววินแล้วว่าขอให้พวกเขาเข้าพิธีมงคลสมรสก่อน แล้วค่อยส่งตัวลัวลัว ไปแดนบรรพชน ทว่าท่านพ่อของหลิววินก็ยินกรานไม่ยอม บอกว่าหากลัวลัว มีพลังยุทธ์คงที่ เรื่องนี้ย่อมส่งผลดีต่อสุขภาพร่างกายของนางเอง ใ้ข้า ข้า ไม่เชื่อ เพียงแต่คิดๆ แล้วรู้สึกไม่ยอมจำนนเท่านั้น สวรรค์ตั้งใจจะขัดขวาง ความรักของพวกเขาคืออะไร”

“นายท่านหนานกักรังเป็นคำสั่งให้ฉันหุชูเข้าสู่แดนบรรพชนก่อน กลับออกมาเมื่อใดค่อยจัดพิธีมงคลสมรส?” สุหิณห์ลินหยิ่งเชิงถาม

สุหิณห์เองก็มองสุหิณห์หนานกักรังไม่กะพริบ โดยไม่ให้พลาดอารมณ์ ความรู้สึกใดๆ

“ถูกต้อง นายท่านเป็นคนสั่งเอง ทำไม มีปัญหาอะไรหรือ”

มีปัญหอะไรหรือ? มีปัญหาใหญ่เลยทีเดียว!

เดิมคิดว่าเป็นหนานกงหลิววินที่ปิดบังอำพรางซูลัว ที่ให้นายท่าน
หนานกงก็มีส่วนรับรู้ด้วย...

ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่า... เป็นไปได้ที่องค์หญิงเวเวเวจะแต่งเข้าเผ่า
พันธุ์หงส์มังกรจริงๆ

เวลานี้ทั้งฮุยหนินหลินและฮุยหนินรู้ลึกคั่นยุบิไปทั้งหัวใจ

พูดหรือไม่พูด?

ไม่พูด? หรือควรพูด?

“พวกเจ้าเป็นอะไรไป สีหน้าประเดี๋ยวดัง ประเดี๋ยวด่า? เกิดอะไรขึ้น
หรือว่าภายนอกมีข่าวใดเล่าลือกัน” แม่ฮุยหนินหนานกงจะไม่ใช้คนฉลาดปราด
เปรื่อง ทว่าก็ได้โง่เขลาเช่นกัน

ฮุยหนินหลินนึกถึงเมื่อครั้งที่ซูลัวทุ่มเทศกำลังเพื่อยื้อชีวิตหลินร่วอวี
มาจากมือมัจจุราช หากไม่ใช่เพราะซูลัว ป่านนี้หลุมฝังศพของหลินร่วอวีก็คง
รกร้างด้วยวัชพืชแล้ว

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ฮุยหนินหลินก็กุมมือฮุยหนินหนานกง “พี่สาว! เดิมข้าไม่
อยากบอกเรื่องนี้แก่ท่าน แต่เวลานี้ไม่พูดก็คงไม่ได้”

“อะไร” ฮุยหนินหนานกงตกใจกับท่าทีของฮุยหนินหลินที่จู้ๆ ก็แปรเปลี่ยน
เป็นชิงชังขึ้นมา

ฮุยหนินหลินเอ่ยตรงไปตรงมาโดยไม่คิดอ้อมค้อมอีก “ผู้คนภายนอกเล่า
ลือกันว่าองค์หญิงเวเวเวกำลังจะอภิเษกสมรสเข้าสู่เผ่าพันธุ์หงส์มังกร!”

“องค์หญิงเวเวเว? องค์หญิงเวเวเว... ธิดาคนโปรดของจักรพรรดิ
ดินแดนแห่งจิต?” ฮุยหนินหนานกงเบิกตากว้าง

“อือ!” สีหน้าฮุยหนินหลินเครียดขริม “หากจะเน่ไม่ผิดละก็ นายท่าน
หนานกงและหลิววินคิดจะส่งตัวนางหนูซูลัวเข้าแดนบรรพชน จากนั้นก็ให้
หลิววินเข้าพิธีแต่งงานกับองค์หญิงเวเวเว”

ฮุยหนินหนานกงมองฮุยหนินหลิน ฮุยหนินหลินพยักหน้าอย่างหนักแน่น

สูญหินหนานกงสลบมองสูญหินฉู่ สูหอินฉู่ก็พยักหน้ายืนยัน
ขณะนั้นทั้งสามคนได้แต่มองหน้ากันไปมาโดยไม่เอ่ยคำใด

ในเวลาเดียวกันนี้ เจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงก็ก้าวเข้ามาในเรือน ‘ลั่วหยวน’

ชูลั่วกำลังเฝ้าอาคารหนานกงหลิววีน นางรออยู่ครู่ใหญ่กว่าจะได้พบ
หน้าชูลั่ว

“นายน้อย!” เจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงรีบเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ชูลั่วเห็นสีหน้าท่าทางของเจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงก็รู้ว่าต้องเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น
นางรีบถาม “เกิดอะไรหรือเจ้าคะ”

เจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงจ้องชูลั่ว ก่อนจะหยุดนิ่งไป

“เป็นอะไรไป มีข่าวลือไม่ดีเกี่ยวกับข้าหรือ” พอคิดเช่นนี้ชูลั่วกลับคลี
ย้มออกมา “หากเป็นข่าวลือเกี่ยวกับข้า เจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงก็ไม่จำเป็นต้องพูดหรือ
เจ้าคะ ก่อนหน้านั้นข้าใช้การ ‘ตาย’ เพื่อหายตัวไป เวลานี้ข้ากลับมามี
พลอดภัย หากไม่มีใครวิพากษ์วิจารณ์เรื่องของข้าก็แปลกแล้ว”

“ไม่ใช่เรื่องนี้...” เจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงมองชูลั่วแล้วเอ่ยซ้ำๆ ซัดๆ “เวลานี้
ภายนอกยังมีอีกข่าวลือหนึ่ง นายน้อยไม่รู้หรือ”

เจ้านายเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงคือชูลั่ว ฉะนั้นไม่ว่าเรื่องใด
จึงขึ้นอยู่กับชูลั่วเป็นหลัก

“อะไร” ดวงตามีชีวิตชีวาคุ่นั้นของชูลั่วมองมาที่เจ้าแค้นเยี่ยงเฟิงอย่าง
ประหลาดใจ

“เวลานี้ภายนอกกำลังเล่าลือกันว่าองค์หญิงเวเวเวจะเข้าพิธีอภิเษก
สมรสกับคุณชายรองหนานกง นางจะแต่งเข้าเผ่าพันธุ์หงส์มังกร” เจ้าแค้นเยี่ยง
เฟิงจ้องชูลั่วเขม็ง

ชูลั่วจึงถาม “มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือเจ้าคะ”

“ใช่ กำลังเล่าลือซึ่งแซ่ไปหมด แค่ดูก็รู้ว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ต้องมีคน
เจตนาผูกสร้างเรื่อง จากที่ข้าสืบมา ต้นตอคนปล่อยข่าวก็คือองค์หญิง

เวยเวย” สีหน้าของเจ้าแค้นเฝ้าเพ็งครีตขริ้ม

“ยังลือเรื่องอะไรอีกบ้าง” ชูลั้วถาม

เจ้าแค้นเฝ้าเพ็งเอ่ยอย่างเป็นการเป็นงาน “พูดกันว่าองค์หญิงเวยเวยกับ
นายน้อย... จะแต่งเข้าเฝ้าพันธุหงส์มังกรพร้อมกัน ไม่แยกภรรยาเอกภรรยารอง
สองฝ่ายเท่าเทียม”

“พรีด!” ชูลั้วหลุดหัวเราะ

เจ้าแค้นเฝ้าเพ็งจ้องมองชูลั้ว “เรื่องนี้... นายน้อยรู้แล้วหรือ”

“ต่อให้ไม่รู้ก็พอจะเดาได้เจ้าคะ” ชูลั้วหัวเราะเยือก “องค์หญิงเวยเวย
อยากแต่งงานกับหนานกงมากเสียจนวิปลาสไปแล้ว แม้แต่แผนการเช่นนี้ก็ยัง
คิดได้ นางไม่คิดจะรักษาเกียรติแล้วหรือไร แม้ไม่ใช่ความจริง แต่ขอแค่ได้อยู่
ในข่าวลือก็ยังดีกระมัง?”

“นายน้อย?” เจ้าแค้นเฝ้าเพ็งเห็นชูลั้วยังมีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนเดิม นาง
ก็อดจนไม่ได้

ปกติแล้วนายน้อยควรขุ่นซึ่งเดือดดาลมากมิใช่หรือ

ชูลั้วโบกมือ “เจ้าแค้นเฝ้าเพ็งไม่รู้อะไร องค์หญิงเวยเวยถูกจิตมารเข้า
ครอบงำแล้ว ก่อนหน้านั้นจักรพรรดิดินแดนแห่งจิตมีราชโองการสมรส
พระราชทานแก่องค์หญิงเวยเวยกับหนานกงหลิววันถึงสองครั้งสองครา ทว่า
เฝ้าพันธุหงส์มังกรก็ปฏิเสธอย่างไม่ไว้หน้าไปทั้งสองครั้ง ฉะนั้นครั้งนี้เกรงว่า
คงจะเป็นฝีมือขององค์หญิงเวยเวยอย่างแน่นอน”

“ปฏิเสธราชโองการสมรสพระราชทานทั้งสองครั้ง? ไม่มีข่าวหลุดออก
มาถึงภายนอกเลยหรือ” เจ้าแค้นเฝ้าเพ็งจบน

ชูลั้วหัวเราะเสียงแผ่ว “กงก่งที่นำราชโองการมาแจ้งถูกสังหารไปแล้ว
โดยเฉพาะสื่อกงก่งที่มาเยือนเป็นครั้งที่สอง เขาถูกหนานกงเล่นงานจนกลายเป็น
ก้อนเนื้อ เรื่องนี้เฝ้าพันธุหงส์มังกรไม่พูด ราชสกุลจะกล้ากล่าวถึงหรือ
ทุกอย่างจึงเป็นความลับเจ้าคะ”

ชูลั้วยิ้มแล้วกล่าวต่อ “ถึงอย่างไรหนานกงก็ไม่มีวันแต่งงานกับองค์หญิง

เวยเวยอย่างเน่ยนอน องค์หญิงเวยเวยก็เป็นแค่สุนัขจวนตรอกที่ลุกขึ้นสู้เพราะ
ไร้ทางเลือกเท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้นพวกเราจะมีอย่างไรกัน” เจ้าแก็งเฝียเพิ่งรู้สึกว่านายน้อย
ของตนมองโลกในแง่ดีเกินไปแล้ว

“ในเมื่อนางอยากสู้ก็ปล่อยให้นางสู้ไป ถึงอย่างไรคนที่ต้องอับอายใน
ท้ายที่สุดก็เป็นนาง” ซูลัวไม่เก็บเรื่องขององค์หญิงเวยเวยมาใส่ใจเลยแม้แต่นิด
นางยังกล่าวกับเจ้าแก็งเฝียอีก “อ้อ วันนี้ข้าจะเดินทางไปแดนบรรพชนแล้ว
นะเจ้าคะ ต่อไปหากมีธุระใด ท่านก็แจ้งหนานกงได้เลยเจ้าคะ เขาจัดการได้...”

“ท่านจะเดินทางเข้าสู่แดนบรรพชน? แดนบรรพชนแห่งเผ่าพันธุ์หงส์
มังกร?” เจ้าแก็งเฝียหัวใจกระตุก

“เจ้าคะ”

“เมื่อใดกัน”

“หนึ่งชั่วยามให้หลังเจ้าคะ”

เจ้าแก็งเฝียขมวดคิ้ว “นายน้อย เรื่องที่ท่านจะเดินทางเข้าสู่แดน
บรรพชนกับเรื่องขององค์หญิงเวยเวย... ไม่เกี่ยวข้องกันจริงๆ นะหรือ”

“เจ้าแก็งเฝียเอ๋ยเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร” ซูลัวขมวดคิ้ว

“นายน้อย คงมิใช่ว่าเผ่าพันธุ์หงส์มังกร...”

“เจ้าแก็งเฝีย ท่านไม่ต้องพูดอีกแล้ว ข้าไม่อยากบาดหมางใจกับท่าน
นะเจ้าคะ!” ซูลัวจ้องมองเจ้าแก็งเฝียด้วยสีหน้าจริงจัง ก่อนเอ่ยเตือน
“ระหว่างข้ากับหนานกงไม่มีความลับต่อกัน ข้าเชื่อมั่นในตัวเขาเต็มร้อย ไม่เคย
คิดสงสัยกลางแครงเลยแม้แต่นิด หากท่านซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อข้า ถ้าเช่นนั้น
ก็ขอให้ท่านเชื่อมั่นในตัวเขาเช่นกัน!”

“...นายน้อย”

“ไม่ต้องพูดแล้ว ข้าไม่มีวันสงสัยเขา สำหรับองค์หญิงเวยเวย... ไม่สนใจ
เจ้าคะว่านางคิดจะเล่นลูกไม้ใด”

นางเชื่อมั่นในตัวหนานกงหลิววันมาโดยตลอด ไม่จำเป็นจะต้องขอ

คำยืนยันจากเขา

ก่อนจะเดินทางสู่แดนบรรพชน เรื่องที่ Чуลัวต้องทำเป็นอันดับแรกก็คือ มุ่งหน้าไปสมาคมผู้ปรุงไอสด หญิงสาวตระหนักดีว่าหลังจากเข้าสู่แดนบรรพชนแล้ว กว่าจะได้กลับออกมาอีกครั้งคงใช้เวลาไม่ต่ำกว่าสองถึงสามปี ฉะนั้นนางจะต้องปรุงไอสดชั้นจักรพรรดิให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ส่วนหนึ่งสำหรับหนานกงหลิววันและเผ่าพันธุ์หงส์มังกร อีกส่วนหนึ่งสำหรับมิตรสหายและคนใกล้ชิดของนาง ทั้งนี้ก็เพราะไอสดที่นางเคยปรุงไว้ก่อนหน้านี้หมดเกลี้ยงไปแล้ว นับแต่เดินทางกลับจากเกาะมังกรเทพ

Чуลัวออกไปพร้อมเจ้าแก็งเญีเฟิง เพราะร้านเปาเงินชวนที่เจ้าแก็งเญีเฟิงเป็นผู้ดูแลมีสมุนไพรล้ำค่าจำนวนมากเช่นกัน

Чуลัวเลือกสมุนไพรที่จำเป็นต้องใช้ จากนั้นก็เก็บใส่ไว้ในมิติติดตามกาย หลังเสร็จธุระที่เปาเงินชวน นางก็ตั้งใจว่าจะติดต่อไปที่สมาคมผู้ปรุงไอสด เพื่อให้พวกเขาเตรียมสมุนไพรให้นาง เลี่ยงมิให้ต้องเสียเวลาค้นหาเมื่อนางไปถึง

“เอ? ข้าไม่ได้พกหยกสื่อสารมา” Чуลัวนวดหน้า “ลืมไว้ที่ห้องพัก”

“นายน้อย จะกลับไปเอาหรือไม่” เจ้าแก็งเญีเฟิงรับถาม

Чуลัวใคร่ครวญก่อนส่ายหน้ากล่าว “ไม่สำคัญอะไรเจ้าคะ ไม่ต้องย้อนกลับไปแล้ว เจ้าแก็งเญีเฟิง ท่านกลับไปร้านเปาเงินชวนก่อนเถิด รวบรวมสมุนไพรที่มิส่งไปที่สมาคมผู้ปรุงไอสด ข้าจะรอท่านอยู่ที่นี่น้าเจ้าคะ”

เจ้าแก็งเญีเฟิงได้ฟังเช่นนั้นแล้วกลับย่นหัวคิ้ว “ข้าไปส่งนายน้อยที่สมาคมผู้ปรุงไอสดก่อนดีกว่า...”

“ไม่ต้องเจ้าคะ ข้าไปสมาคมผู้ปรุงไอสดเองได้” Чуล้วยิ้มบาง เมื่อเห็นสีหน้าเป็นกังวลของเจ้าแก็งเญีเฟิงจึงเอ่ยปลอบ “วางใจเถิด ข้าคุ้นเคยกับเมืองหลวงดีเจ้าคะ”

เจ้าแก็งเญีเฟิงเห็น Чуลัวเอ่ยเช่นนั้นจึงจำต้องกล่าวลาอีกฝ่าย

หลังแยกจากเจ้าแก้วเนี้ยเฟิง ชูลัวก็ตระหนักได้ว่าความกังวลของเจ้าแก้วเนี้ยเฟิงใช้ว่าจะไร้เหตุผลเสียทีเดียว ดูเหมือนว่าเวลานี้ชื่อของนางจะกลายเป็น 'หัวข้อสนทนา' ของผู้คนในเมืองหลวงไปเสียแล้ว ไม่ว่าจะย่างเท้าไปทางใด ก็ไม่วายเห็นผู้คนกระซิบกระซาบเรื่องนาง

“นั่นใช่ชูลัวหรือไม่”

“ใช่แล้ว ข้าเคยเห็นภาพเหมือนของนางมาก่อน นางคือชูลัว ไม่ผิดแน่!”

“คิดไม่ถึงเลยว่านางจะออกจากเผ่าพันธุ์หงส์มังกรแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าข่าวลือเป็นความจริงใช่หรือไม่”

“ข่าวลืออะไรหรือ”

“เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งจิตหรือไม่ ก็ต้องข่าวลือเรื่องที่คุณชายรองหนานกงจะเข้าพิธีแต่งงานกับองค์หญิงเว่ยเว่ยอย่างไรเล่า เวลานี้ข่าวกระจายไปทั่วเมืองหลวงแล้ว”

“ชูลัวถูกคุณชายรองหนานกงทอดทิ้งแล้วอย่างนั้นหรือ”

“พวกเจ้าดูแผ่นหลังของนางเถิด เผยความเดียวดายและดูเศร้าโศกเหลือเกิน แบบนี้มิใช่ลักษณะของคนที่ถูกทิ้งหรือไร”

“เฮ้อ พิธีงานหมั้นก่อนหน้านี้ยิ่งใหญ่ระดับที่ชั่วชีวิตนี้ข้าไม่เคยพบมาก่อน คิดไม่ถึงเลยว่าจะผ่านไปไม่นานเท่าไร ชูลัวจะถูกทอดทิ้งเสียแล้ว...”

เมื่อบทสนทนาเหล่านี้ดังมาเข้าหูชูลัวก็ทำให้หวั่นไหวของนางย่นเข้าหากันแน่นขึ้น

หากไม่ใช่เพราะตนคือผู้ที่ถูกกล่าวถึงในข่าวลือนี้ นางก็เกือบจะเชื่อไปแล้วเหมือนกัน

ชูลัวเงยหน้าขึ้นก็พบว่ายามนี้ทุกคนกำลังมองนางด้วยแววตาสงสารระคนเวทนา หญิงสาวถึงกับกล่าวคำใดไม่ออกไปพักใหญ่

“...” นางไม่ได้นำเสนอสารสักหน่อย

“ลัวลัว” เสียงคุ้นหูดังขึ้นด้านหลัง ชูลัวหันกลับไปมองตามสัญชาตญาณ ก่อนจะเห็นเงาร่างคุ้นตาของใครบางคน